

ĢENERĀLADVOKĀTES ELEANORAS ŠARPSTONES [ELEANOR SHARPSTON]
SECINĀJUMI,
sniegti 2009. gada 15. oktobrī¹

Satura rādītājs

I	— Ievads	I - 6060
II	— Atbilstošās tiesību normas	I - 6061
	A — Atbilstošās Līgumu un citu starptautisko dokumentu tiesību normas	I - 6061
	B — Atvasinātās Kopienų tiesības	I - 6063
	1) Regula (EK) Nr. 45/2001	I - 6063
	2) Tiesību piekļūt dokumentiem regulējums Kopienų tiesībās	I - 6067
III	— Tiesvedības Pirmās instances tiesā fakti	I - 6070
IV	— Tiesvedība Pirmās instances tiesā un apelācijas kārtībā pārsūdzētais spriedums	I - 6073
V	— Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku apelācijas instancē prasījumi	I - 6076
VI	— Lietas dalībnieku un lietā iestājušos personu nostāju īss izklāsts	I - 6077
	A — Apelācijas sūdzība	I - 6077
	B — <i>Bavarian Lager</i> un lietā iestājušos personu sniegtie apsvērumi	I - 6078
VII	— Apelācijas sūdzības vērtējums	I - 6081
	A — Piedāvātais risinājums saistībā ar pirmo un otro pamatu	I - 6081

1 — Oriģinālvaloda — spāņu.

1) Abu aplūkoto regulu salīdzinoša sintēze	I - 6081
a) Regulas Nr. 45/2001 sagatavošanas materiāli	I - 6085
b) Tiesas judikatūra	I - 6087
c) Citas iebildes	I - 6091
2) Šādas abu regulu saskaņošanas sekas	I - 6095
a) Problēmas izvērtējums no vispārīgāka aspekta	I - 6097
b) Sekas	I - 6099
c) Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta pareiza interpretācija	I - 6100
d) Šīs interpretācijas modus operandi, ņemot vērā trīs piemērus	I - 6101
3) Rezultāts	I - 6103
B — Par trešo apelācijas pamatu	I - 6105
C — Pirmā un otrā pamata alternatīvs risinājums	I - 6107
VIII — Par tiesāšanās izdevumiem	I - 6110
IX — Secinājumi	I - 6111

I — Ievads

1. Demokrātiska sabiedrība, kurā valda tiesiskuma principi, ir būtiski ieinteresēta gan plašā piekļuvē publiskiem dokumentiem, gan individu privātās dzīves aizsardzības un neaizskaramības nodrošināšanā. Kopienas tiesību sistēmā gan piekļuve publiskiem dokumentiem, gan privātās dzīves aizsardzība ir atzītas par pamattiesībām.

2. Šajā apelācijas sūdzībā skaidri uzdots jautājums par šo abu tiesību savstarpējo attiecību. Vai konflikts starp Eiropas Savienības regulu par attiecīgi piekļuvi dokumentiem un personas datu aizsardzību formā pieņemtajos atvasinātajos tiesību aktos ietverto tiesību normu *modus operandi* pēc savas dabas ir būtisks? Vai arī abas regulas iespējams piemērot saskaņoti un, ja tā, kā var to panākt?

3. Šādi formulēta, problēma krietni vien līdzinās paradoksam, kuru formulēja Aizeks Azimovs [*Isaac Asimov*], jautājot “Kas notiktu, ja neatvairāms spēks stātos pretī nekustīgam

priekšmetam?” “Neatvairāmu spēku” aizstājot ar tiesībām piekļūt dokumentiem un “nekustīgo priekšmetu” — ar tiesībām uz personas datu aizsardzību, var gūt ļoti uzskatāmu priekšstatu par Komisijas Tiesai iesniegtajai apelācijas sūdzībai³ piemītošo sarežģītību.

4. Tomēr pārsteidzošākais nav tas, ka tiesību zinātnē var rasties citās zinātnēs esošajiem līdzīgi jautājumi, bet gan tas, kā redzēsim turpinājumā, ka arī atbildi šķiet esam iedvesmējusi Azimova atbilde. Jēdzienu “neatvairāms spēks” un “nekustīgs priekšmets” analīzes iznākumā zinātnieks būtībā secina, ka visums ar šādām pretrunām nevar pastāvēt un tādēļ jautājums ir bezjēdzīgs un uz to nav jāatbild. Pats risinājums, kuru saistībā ar šo apelācijas sūdzību ierosinu Tiesai, arī tiek pamatots ar vajadzību pienācīgi noteikt juridiskos jēdzienus, kuros ietērptas tiesības, kuras, domājams, nonāks pretrunā. Līdz ar to sadursme būs drīzāk šķietama nekā īsta.

2 — Asimov, I. *Cien preguntas básicas sobre la ciencia*. 8. izd., Miguel Paredes Larrucea tulkojums, Madridē: Alianza Editorial, 2008, 25.–27. lpp.

3 — Tiek pārsūdzēts Pirmās instances tiesas 2007. gada 8. novembra spriedums lietā T-194/04 *Bavarian Lager*/Komisija (Krājums, II-4523. lpp.) [turpmāk tekstā — “pārsūdzētais spriedums”].

II — Atbilstošās tiesību normas

A — Atbilstošās Līgumu un citu starptautisko dokumentu tiesību normas

5. Ievērojot, ka Komisijas un *Bavarian Lager* strīds attiecas uz pilsoņu pamattiesībām, būtu jāpievēršas LES 6. pantam, kurā noteikts:

“1. Savienība ir dibināta, ievērojot dalībvalstu kopīgos principus — brīvības, demokrātijas, cilvēktiesību un pamatbrīvību respektēšanas principu un tiesiskuma principu.

2. Savienība kā Kopienas tiesību vispārēju principu ievēro pamattiesības, ko nodrošina [...] Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencija [“ECPAK”]⁴ un kas izriet no dalībvalstu kopīgajām konstitucionālajām tradīcijām.

[..]”

4 — Kas parakstīta Romā 1950. gada 4. novembrī.

6. Attiecībā uz pamattiesībām uz privātās dzīves neaizskaramību, ECPAK 8. pantā ir noteikts:

“1. Ikvienam ir tiesības uz savas privātās un ģimenes dzīves, dzīvokļa un sarakstes neaizskaramību.

2. Publiskās institūcijas nedrīkst [iejaukties šo tiesību izmantošanā], izņemot gadījumus, kas ir paredzēti likumā un ir nepieciešami demokrātiskā sabiedrībā, lai aizsargātu valsts vai sabiedrisko drošību vai valsts ekonomiskās labklājības intereses, lai nepieļautu nekārtības vai noziegumus, lai aizsargātu veselību vai tikumību, vai lai aizstāvētu citu tiesības un brīvības.”

7. Minētās tiesību normas papildināšanai Eiropas Padome 1981. gada 28. janvārī pieņēma Konvenciju par personu aizsardzību attiecībā uz personisko datu automātisku apstrādi (turpmāk tekstā — “Konvencija Nr. 108”), uz kuras ietekmi uz Kopienas tiesību aktiem šajā jomā Komisija norādījusi savā apelācijas sūdzībā. Vēlos pievērst uzmanību tās preambulas otrajam apsvērumam, kurā noteikts, ka “[..] ir vēlams paplašināt ikviena tiesību un pamatbrīvību aizsardzības garantijas, it īpaši tiesības uz privāto dzīvi, ņemot vērā arvien pieaugošo automātiski apstrādāto personisko datu plūsmu pāri robežām”.

8. Konvencijas Nr. 108 1. pantā šādā redakcijā ir aprakstīts Konvencijas nolūks un mērķis: minēto datu apstrādi un brīvu apriti piemēro Kopienas iestādēm un struktūrām⁵.

“Šīs konvencijas mērķis ir [...] nodrošināt jebkurai [fiziskai] personai [...] tās tiesību un pamatbrīvību, it īpaši privātās dzīves jomā, ievērošanu attiecībā uz personisko datu automātisko apstrādi [...]”

9. Pēc Amsterdamas līguma tiesības piekļūt Kopienas iestāžu dokumentiem ir ietvertas EK līguma 255. pantā, kurā noteikts:

“1. Jebkuram Savienības pilsonim, kā arī jebkurai fiziskai personai, kas dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kam ir juridiskā adrese kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem, ievērojot principus un nosacījumus, ko nosaka saskaņā ar 2. un 3. punktu.

[..]”

10. Savukārt attiecībā uz tiesībām uz personas datu aizsardzību EKL 286. panta 1. punktā ir noteikts, ka Kopienas tiesību aktus par

11. Gan personas datu aizsardzības, gan tiesību piekļūt dokumentiem nozīmīgums ir atzīts arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartā (turpmāk tekstā — “Harta”)⁶. Tās 8. panta 1. un 2. punkta redakcija ir šāda:

“1. Ikvienai personai ir tiesības uz savu personas datu aizsardzību.

2. Šādi dati ir jāapstrādā godprātīgi, noteiktiem mērķiem un ar attiecīgās personas piekrišanu vai ar citu leģitīmu pamatojumu, kas paredzēts likumā. Ikvienam ir pieejas tiesības datiem, kas par viņu savākti, un tiesības ieviest labojumus šajos datos.”

5 — Šis pants arī tika ieviests ar Amsterdamas līgumu un ir spēkā kopš 1999. gada 1. maija.

6 — Pasludināta 2000. gada 7. decembrī Nicā (OV C 364, 1. lpp.), redakcijā, kuru Eiropas Parlaments pieņēmis 2007. gada 29. novembrī pēc atsauču uz neveiksmi cietušo Eiropas Konstitūciju izslēgšanas (OV C 303, 14.12.2007., 1. lpp.).

12. Savukārt 42. pantā šādā redakcijā tiek regulēta piekļuve dokumentiem: B — *Atvasinātās Kopienas tiesības*

“Ikvienam Savienības pilsonim un jebkurai fiziskai personai, kas dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kuras juridiskā adrese ir kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt Savienības iestāžu un struktūru dokumentiem neatkarīgi no to veida.”

13. Turklāt jāņem vērā, ka Hartas 7. pantā ar virsrakstu “Privātās un ģimenes dzīves neaizskaramība” ir daļēji atkārtots ECPAK 8. pants, nosakot, ka:

“Ikvienai personai ir tiesības uz savas privātās un ģimenes dzīves, dzīvokļa un saziņas neaizskaramību.”

14. Visbeidzot, Māstrihtas līguma Noslēguma aktam pievienotajā Deklarācijā Nr. 17 noteikts, ka lēmumu pieņemšanas procesa pārskatāmība nostiprina iestāžu demokrātiskumu, kā arī sabiedrības uzticēšanos pārvaldes iestādēm, un Komisija aicināta ierosināt pasākumus, lai uzlabotu sabiedrības piekļuvi Kopienas iestāžu rīcībā esošajai informācijai.

1) Regula (EK) Nr. 45/2001⁷

15. Šis saskaņā ar iepriekš minēto EKL 286. pantu pieņemtais normatīvais akts ir personas datu aizsardzības stūrakmens, kad tie tiek jebkādā veidā apstrādāti Kopienas iestādēs. Tas ir arī daļa no Direktīvu 95/46/EK⁸ un Direktīvu 97/66/EK⁹ ietverošā likumdošanas pasākumu kopuma, kas ir Kopienas *acquis* personas datu aizsardzības jomā.

16. Saistībā ar šo lietu būtu jāpievērš uzmanība dažiem tās preambulas fragmentiem. Tā preambulas astotajā apsvērumā ir noteikts, ka “datu aizsardzības principi būtu jāattiecina uz jebkādu informāciju par identificētu vai identificējamu personu”.

7 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 18. decembra Regula par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Kopienas iestādēs un par šādu datu brīvu apriti (OV 2001, L 8, 1. lpp.; turpmāk tekstā arī — “Datu aizsardzības regula”).

8 — Eiropas Parlamenta un Padomes 1995. gada 24. oktobra Direktīva par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV L 281, 31. lpp.).

9 — Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 15. decembra Direktīva par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību telekomunikāciju nozarē (OV 1998, L 24, 1. lpp.).

17. Savukārt preambulas četrpadsmitajā apsvērumā norādīts, ka Kopienas tiesību normas jāpiemēro “visu veidu personas datu apstrādei Kopien[ū] iestādēs un struktūrās, ciktāl minētā apstrāde notiek, pildot darbības, kas pilnībā vai daļēji ietilpst Kopienas tiesību aktu darbības jomā [Kopienas tiesību piemērošanas jomā]”.

uz privāto dzīvi saistībā ar personas datu apstrādi [..]”;

18. Tam sekojošajā preambulas piecpadsmitajā apsvērumā nepārprotami un skaidri noteikts, ka “[..] piekļuvi dokumentiem, to skaitā nosacījumus attiecībā uz piekļuvi dokumentiem, kas satur personas datus, reglamentē noteikumi, kas pieņemti, pamatojoties uz [EKL] 255. pantu, kura darbības jomā ietilpst [LES] V un VI sadaļa”.

norādot, ka tas neskar normatīvos aktus, ar kuriem īsteno Direktīvu 95/46.

19. Visbeidzot, preambulas divdesmit otrajā apsvērumā norādīts, ka “datu subjektam piešķirtajām tiesībām un to īstenošanai nebūtu jāietekmē pienākumi, kas uzticēti personai, kas ir atbildīga par datu apstrādi”.

21. [Regulas] 2. pantā ietverta virkne definīciju¹⁰, no kurām jāizceļ šīs:

“a) “personas dati” ir jebkāda informācija, kas attiecas uz identificētu vai identificējamu fizisku personu [..]; identificējama persona ir persona, ko var tieši vai netieši identificēt, jo īpaši atsaucoties uz identifikācijas numuru vai vienu vai vairākiem faktoriem, kas ir raksturīgi tās fiziskajai, fizioloģiskajai, garīgajai, ekonomiskajai, kultūras vai sociālajai identitātei;

20. Regulas Nr. 45/2001 pamatmērķis ir noteikts tās 1. panta

b) “personas datu apstrāde” [..] ir visas darbības ar personas datiem vai darbību kopums, kas ir vai nav automatiskas, piemēram, [..] tās izpaušana pārraidot, izplatīšana vai pieejamības nodrošināšana citā veidā [..];

1. punktā — “saskaņā ar šo regulu iestādes un struktūras, kas izveidotas ar Eiropas Kopienas dibināšanas līgumiem vai, pamatojoties uz tiem, šē turpmāk — “Kopienas iestādes un struktūras”, aizsargā fizisku personu pamattiesības un brīvības, un jo īpaši viņu tiesības

¹⁰ — Skat. arī Konvencijas Nr. 108 2. pantu (Definīcijas).

- c) “personas datu reģistrācijas sistēma” skaidriem un likumīgiem nolūkiem un turpmāk nav apstrādājami veidā, kas nav savienojams ar minētajiem nolūkiem¹².
[..] ir jebkāds strukturēts personas datu kopum[s], kas ir pieejams pēc īpašiem kritērijiem — centralizēti, decentralizēti vai izklaidēti atbilstīgi funkcijām vai ģeogrāfiskajam izvietojumam;

[..]”

24. Nosakot Kopienas iestāžu veiktajā personas datu pārvaldībā ievērojamos principus, 5. pantā tiek vēlreiz norādīts uz vajadzīgo apstrādes likumību, proti, ka tā veicama tikai tad, ja:

22. Regulas Nr. 45/2001 3. panta 1. un 2. punktā noteikta tās piemērošanas joma¹¹, un tie ir izteikti šādā redakcijā:

“a) apstrāde ir vajadzīga, lai izpildītu uzdevumu, ko veic sabiedrības interesēs, [..] vai

“1. Šo regulu piemēro attiecībā uz personas datu apstrādi visās Kopien[u] iestādēs un struktūrās, ciktāl minētā apstrāde notiek, pildot darbības, kas pilnībā vai daļēji ietilpst Kopienas tiesību aktu darbības jomā [Kopien[u] tiesību piemērošanas jomā].

b) apstrāde ir vajadzīga, lai ievērotu juridiskus pienākumus, kas jāpilda par apstrādi atbildīgajai personai, vai

2. Šo regulu piemēro tādu personas datu pilnīgi vai daļēji automātiskai apstrādei un apstrādei, ko neveic automātiski, kuri ietilpst reģistrācijas sistēmā vai paredzēti iekļaušanai tajā.”

[..]

d) datu subjekts nepārprotami ir devis savu piekrišanu,

23. Kas attiecas uz datu kvalitāti, 4. pantā būtībā noteikts, ka personas dati jāapstrādā godprātīgi un likumīgi, jāvēc konkrētiem,

[..]”

11 — Skat. arī Konvencijas Nr. 108 3. pantu (Piemērošanas sfēra).

12 — Sal. ar Konvencijas Nr. 108 5. pantu (Datu kvalitāte).

25. Personas datu nosūtīšanu saņēmējiem, kas nav Kopienas iestādes un struktūras un kam piemēro Direktīvu 95/46, neskarot 4., 5., 6. un 10. pantā noteikto, tiek regulēta Regulas Nr. 45/2001 8. pantā, kurā minētā nosūtīšana atļauta tikai gadījumos:

26. Savukārt 18. pantā ir noteiktas datu subjekta tiesības iebilst¹³, un tā redakcijā uzmanība pievēršama šai daļai:

“Datu subjektam ir tiesības:

“[..]

- a) jebkurā laikā iebilst pret datu, kas uz viņu attiecas, apstrādi, ja tam ir likumīgs pamatojums, kurš saistīts ar viņa konkrēto stāvokli, izņemot gadījumus, kas paredzēti 5. panta b), c) un d) [punktā]. Ja iebildums ir pamatots, minētos datus vairs nedrīkst apstrādāt;

[..]”

- a) ja saņēmējs pierāda, ka dati ir vajadzīgi, lai izpildītu uzdevumu, ko veic sabiedrības interesēs vai kas ir saistīts ar valsts varas īstenošanu, vai

27. Visbeidzot, vienlīdz svarīga nozīme interpretācijā ir arī iepriekš minētajai Direktīvai 95/46/EK, uz kuru īpaša atsauce ir izdarīta Regulas Nr. 45/2001 1. panta 1. punktā un kurā dalībvalstīm noteikts pienākums garantēt fizisku personu pamatbrīvību un tiesību aizsardzību un it īpaši tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību saistībā ar personas datu apstrādi, lai nodrošinātu personas datu brīvu apriti Kopienā.

- b) ja saņēmējs pierāda vajadzību nosūtīt datus un nav pamata pieņemt, ka varētu tikt ierobežotas datu subjekta likumīgās intereses.”

13 — Par datu subjektu tiesībām skat. Konvencijas Nr. 108 8. pantu (Datu subjekta [individuālā] aizsardzība), kurā tomēr nav īpaši paredzētas tiesības iebilst.

2) Tiesību pieklūt dokumentiem regulējums Kopienas tiesībās

28. Ētikas kodeksā par publisku piekļuvi Padomes un Komisijas dokumentiem¹⁴ (turpmāk tekstā — “Ētikas kodekss”) bija virkne noteikumu, lai novērstu konfliktus starp piekļuvi dokumentiem un privātās dzīves aizsardzību. Proti, iedaļā “Izņēmumi” bija noteikts:

“Iestādes liedz piekļuvi dokumentam, iepazīšanās ar kuru var kaitēt:

- vispārējo interešu (sabiedriskā drošība, starptautiskās attiecības, monetārā stabilitāte, tiesvedība, pārbaudes un izmeklēšanas darbības) aizsardzībai,
- personas un privātās dzīves neaizskaramības aizsardzībai,

[..].”

14 — OV 1993, L 340, 41. lpp., attiecībā uz Padomi oficiāli pieņemts ar 1993. gada 20. decembra Lēmumu 93/731/EK par publisku piekļuvi Padomes dokumentiem (OV L 340, 43. lpp.) un kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Lēmumu 2000/527/EK (OV L 212, 9. lpp.); Komisija pieņēmusi ar 1994. gada 8. februāra Lēmumu 94/90/EOTK, EK, Euratom par publisku piekļuvi Komisijas dokumentiem (OV L 46, 58. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar 1996. gada 19. septembra Lēmumu 96/567/EK, EOTK, Euratom (OV L 247, 45. lpp.).

29. 2001. gada maijā tika pieņemta Regula (EK) Nr. 1049/2001 par piekļuvi noteiktu Kopienas iestāžu dokumentiem. Minētajā kopš 2001. gada 3. decembra spēkā esošajā regulā ir noteikti principi, nosacījumi un ierobežojumi attiecībā uz tiesībām piekļuvi noteiktu EKL 255. pantā norādīto iestāžu dokumentiem¹⁵.

30. Ar Lēmumu 2001/937/EK, EOTK, Euratom¹⁶ tika atcelts Lēmums 94/90 un Regulas Nr. 1049/2001 noteikumi iekļauti Komisijas reglamenta pielikumā¹⁷. Tādējādi Komisija Regulas Nr. 1049/2001 noteikumus ieviesa savā praksē.

31. Pirmajos trijos Regulas Nr. 1049/2001 preambulas apsvērumos ir norādīts uz atklātības un pārskatāmības principiem, kuri izriet tieši no LES 1. panta, lai lēmumu pieņemšana notiktu cik vien iespējams tuvāk pilsoņiem un ar pēc iespējas lielāku atklātību to dalībā. Tas tiek darīts, lai vairotu pārvaldes sistēmas legimitāti, efektivitāti un atbildību pilsoņu

15 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regula (EK) [Nr. 1049/2001] par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.; turpmāk tekstā arī — “Regula par piekļuvi dokumentiem”). Šo secinājumu iesniegšanas laikā tiek plaši apspriests, vai Regulā Nr. 1049/2001 būtu jāizdara grozījumi, un ja tā, tad tieši kādā ziņā. Šis pārsūdzības izskatīšanā šis diskusijas esmu apzināti [iztirzājusi] vienuviet, un tā būtu jārikojas arī Tiesai.

16 — Komisijas 2001. gada 5. decembra Lēmums, ar ko groza Komisijas reglamentu (OV L 345, 94. lpp.).

17 — Lēmuma 2001/937 1. pants.

priekšā, veicinot LES 6. pantā un Hartā noteikto demokrātijas un pamattiesību ievērošanas principus. Tādējādi regulā tiek paredzēts apkopot iestāžu iniciatīvas, ko tās jau ir uzņēmušas ar mērķi vairojot lēmumu pieņemšanas pārskatāmību.

32. Regulas Nr. 1049/2001 preambulas ceturtajā un vienpadsmitajā apsvērumā noteikts:

“(4) Šīs regulas mērķis ir pēc iespējas pilnīgāk nodrošināt sabiedrības tiesības piekļūt dokumentiem un noteikt vispārīgus principus un ierobežojumus šādām tiesībām saskaņā ar [EKL] 255. panta 2. punktu.

[..]

(11) Principā visiem iestāžu dokumentiem ir jābūt publiski pieejamiem. Tomēr atsevišķos gadījumos būtu jāaizsargā sabiedrības un privātās intereses, nosakot izņēmumus. Vajadzētu dot iestādēm tiesības neizpaust iekšējo pārrunu un apspriežu saturu, ja tas ir nepieciešams to pienākumu izpildes nodrošināšanai. Izvērtējot izņēmuma gadījumus, iestādēm būtu jāņem vērā Kopien[u] tiesību [aktos paredzētie] principi, kas attiecas uz personas datu aizsardzību visās Savienības darbības jomās.”

33. Regulas Nr. 1049/2001 1. pantā ar virsrakstu “Mērķis” noteikts, ka:

“Šīs regulas mērķis ir:

a) noteikt principus, nosacījumus un ierobežojumus, kas saistīti ar sabiedrības vai privātām interesēm, kuri reglamentē tiesības piekļūt [..] Komisijas [..] dokumentiem, nodrošinot iespējami plašāku piekļuvi tiem;

b) izstrādāt noteikumus, kas nodrošina šo tiesību iespējami vienkāršāku izmantošanu, [un]

c) sekmēt labu administratīvo praksi attiecībā uz piekļuvi dokumentiem.”

34. Savukārt 2. pantā ar virsrakstu “Tiesību izmantotāji un piemērošanas joma” būtībā noteikts, ka:

“1. Ikvienam Savienības pilsonim un fiziskai personai, kas pastāvīgi dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kuras juridiskā adrese ir kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem, ievērojot šajā regulā [noteikto] [..].

2. [...] iestādes var nodrošināt piekļuvi dokumentiem ikvienai fiziskai personai, kas nedzīvo pastāvīgi dalībvalstī, vai juridiskai personai, kam tajā nav juridiskās adreses. [...]

3. Šī regula attiecas uz visiem iestādes dokumentiem, [...] ko tā ir izdevusi, saņēmusi vai kuri ir tās rīcībā un skar jebkuru darbības jomu Eiropas Savienībā.”

35. [Regulas] 3. pantā ir ietvertas vairākas Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanai vajadzīgās definīcijas, kuru starpā ir jāuzsver šī:

“Šajā regulā:

a) “dokuments” ir jebkura satura informācija neatkarīgi no tās pasniegšanas veida (uz papīra, elektroniskā formā vai skaņu, vizuālie un audiovizuālie ieraksti), kas skar iestādes politiku, darbību un lēmumus;

[..]”

36. Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā noteikti piekļuves tiesību izņēmumi:

“1. Iestādes var atteikt [atsaka] piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

b) personu privātajai dzīvei un neaizskaramībai, jo īpaši saskaņā ar Kopien[u] tiesību aktiem par personas datu aizsardzību.

2. Iestādes var atteikt [atsaka] piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

[..]

— pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķiem,

ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

3. Var atteikt [atsaka] piekļuvi dokumentam, ko iestāde izdevusi iekšējām vajadzībām, [...] kurš skar jautājumu, par ko tā nav pieņēmusi lēmumu, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

[..]

6. Ja izņēmumi attiecas tikai uz kādu pieprasītā dokumenta daļu, pārējās dokumenta daļas publicē.

Vācijas alu, kas paredzēts galvenokārt Apvienotās Karalistes alkoholisko dzērienu tirdzniecības vietām, kas atrodas Anglijas ziemeļos. Tomēr savu precī pārdot tai nenācās viegli, jo vairākumam minēto tirdzniecības vietu bija saistoši ekskluzīvā iepirkuma līgumi, saskaņā ar kuriem tām bija pienākums iegādāties alu no noteiktām alus darītavām.

[..]”

37. Saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 6. panta 1. punktu iesniedzējam nav pienākuma savu lūgumu pamatot¹⁸.

39. Saskaņā ar kādiem valdības noteikumiem par alus piegādi¹⁹ Apvienotajā Karalistē esošajiem minētā dzēriena ražotājiem ar tiesībām uz vairāk nekā 2000 krodiņiem bija jāļauj to tirdzniecības vietu vadītājiem iepirkt citas alus darītavas alu, ar nosacījumu, ka attiecīgais alus ir pildīts mucā un ar alkohola saturu virs 1,2% tilpuma atbilstoši minēto valdības noteikumu 7. panta 2. punkta a) apakšpunktā noteiktajam. Šī tiesību norma vispārīgi pazīstama kā “Guest Beer Provision” (turpmāk tekstā — “GBP”).

III — Tiesvedības Pirmās instances tiesā fakti

38. Sabiedrība *Bavarian Lager* ir dibināta 1992. gadā, lai importētu pudelēs pildītu

40. Tomēr ārpus Apvienotās Karalistes ražotais alus faktiski pārsvārā tika tirgū piedāvāts pudelēs un tādēļ nedz bija uzskatāms par “mucā pildītu alu” GBP izpratnē, nedz ietilpa minētās tiesību normas piemērošanas jomā. Uzskatīdama GBP par pasākumu ar importa kvantitatīvam ierobežojumam līdzvērtīgu iedarbību un tādēļ nesaderīgu ar EKL 28. pantu, 1993. gada aprīlī *Bavarian Lager* iesniedza Komisijai sūdzību²⁰.

18 — Tāpat Lēmumā 94/40 rodamajā šā noteikuma priekšgājējā Komisijai izteiktu lūgumu iepazīties ar publiskiem dokumentiem netika prasīts nekādi pamatot, tajā vienīgi tika noteikts, ka tam jābūt noformētam rakstiski un jānorāda vēlamā dokumenta identifikēšanai vajadzīgās ziņas. Skat. Pirmās instances tiesas 1998. gada 17. jūnija spriedumu lietā T-174/95 *Svenska Journalistförbundet/Padome (Recueil, II-2289. lpp., 65. punkts)*.

19 — *Supply of Beer (Tied Estate) Order* 1989, SI 1989/2390.

20 — Reģistrēta ar atsauci P/93/4490/UK.

41. 1995. gada aprīlī pret Apvienoto Karalisti saskaņā ar EKL 226. pantu Komisijas uzsāktajā procedūrā saistībā ar valsts pienākumu neizpildi tika sasniegts posms, kurā šī Kопienas iestāde paziņoja par argumentēta atzinuma nosūtīšanu minētās valsts valdībai. Pirms tiesas procedūras gaitā 1996. gada 11. oktobrī tika rikota sanāksme (turpmāk tekstā — “1996. gada oktobra sanāksme”), kurā piedalījās Kопienu un Apvienotās Karalistes iestāžu, kā arī *confédération des brasseurs du marché commun* (Kopējā tirgus alus darītavu konfederācija; turpmāk tekstā — “CBMC”) pārstāvji. *Bavarian Lager* bija lūgusi atļaut piedalīties, tomēr Komisija tās lūgumu neapmierināja.

42. Pēc tam, kad Anglijas iestādes bija tai paziņojušas par grozījumiem *GBP*, lai atļautu gluži tāpat kā mucā pildītu alu kā citas izcelsmes alu pārdot arī pudelēs pildītu alu, Komisija informēja *Bavarian Lager* par procedūras saistībā ar valsts pienākumu neizpildi apturēšanu. Līdz ar grozītās *GBP* redakcijas stāšanos spēkā 1997. gada 22. augustā Komisija lietu izbeidza.

43. 1997. gada 21. martā *Bavarian Lager* saskaņā ar Ētikas kodeksu pa faksu lūdza Komisijai argumentēt atzinuma norakstu, kurš Apvienotās Karalistes valdībai nekad netika nosūtīts. Gan šis, gan atkārtoti izteiktais lūgums tika noraidīti. Tiem sekojošā prasība Pirmās instances tiesā par atteikuma lēmumu arī netika apmierināta, jo Pirmās instances

tiesa uzskatīja, ka, ņemot vērā attiecīgo mērķi, proti, ļaut dalībvalstij brīvprātīgi izpildīt Līguma prasības vai vajadzības gadījumā tai dot iespēju pamatot savu nostāju, vispārējo interešu aizsardzības vārdā esot pieļaujams liegt piekļuvi EKL 226. pantā paredzētās procedūras izmeklēšanas posma sagatavošanas dokumentam²¹.

44. 1998. gada maijā iepriekš minētais uzņēmums atbilstoši Ētikas kodeksam lūdza piekļuvi visiem dokumentiem, kurus valsts pienākumu neizpildes lietas materiālos iekļāvušas 11 identificētas sabiedrības un organizācijas un 3 noteiktas personu vai uzņēmumu kategorijas. Apgalvodama, ka tā neesot attiecīgo dokumentu autore, Komisija noraidīja atkārtotos *Bavarian Lager* lūgumus, pamatojoties uz Ētikas kodeksa noteikumu par [dokumenta] autoru²².

45. Eiropas Ombudam iesniegtajā sūdzībā *Bavarian Lager* norādīja, ka tā vēlējas saņemt 1996. gada oktobra sanāksmē piedalījušos CBMC pārstāvju un to prasītājas sākotnējā lūgumā pieklūt dokumentiem noteiktajās 14 kategorijās ietilpstošo sabiedrību un personu vārdus, kuras Komisijai bija izteikušas savas domas jautājumā par valsts pienākumu neizpildi.

21 — 1999. gada 14. oktobra spriedums lietā T-309/97 *Bavarian Lager*/Komisija (*Recueil*, II-3217. lpp., 45. un 46. punkts). Minētajā spriedumā uzsvērts, ka pienācīga aizsardzība paredzēta attiecībā uz ikvienu [dokumentu], kuru legītīmi var nepadarīt par publiski pieejamu.

22 — Tā sauktais “autora noteikums” tika atcelts ar Regulu Nr. 1049/2001; skat. šo secinājumu 99. punktu.

46. Eiropas Ombuda iejaukšanās dēļ pēc intensīvas sarakstes²³ *Bavarian Lager* no Komisijas sākotnēji saņēma savu vārdu izpaušanai piekritušo personu vārdus un adreses. Pēc lūguma saņemt pilnīgu informāciju tai pēc tam tika nosūtīti vēl 25 uz Komisijas lūgumu dot atļauju neatbildējušu personu vārdi, jo, ja atbilde netiek saņemta, attiecīgo personu intereses, tiesības un pamatbrīvības nav noteicošas un to vārdi ir jāizpauž.

atzinumu, kurā lūdza Komisijai sniegt prasīto informāciju²⁵.

47. 2000. gada novembrī ombuds iesniedza savu Īpašo atzinumu Eiropas Parlamentam saistībā ar Komisijai *Bavarian Lager* sūdzībā nosūtīto ieteikuma projektu²⁴. Viņš secināja, ka nav tādu pamattiesību, kas ļautu kategoriski iebilst pret pārvaldes iestādei nosūtītas informācijas izpaušanu, un ka Direktīvā 95/46 Komisijai nav noteikts pienākums turēt slepenībā to personu vārdus, kuras tai darījušas zināmus viedokļus vai sniegušas informāciju saistībā ar tās darbu. Iepriekš minētā dēļ Parlaments pieņēma rezolūciju par Īpašo

48. Ombuds arī nosūtīja vēstuli toreizējam Komisijas priekšsēdētājam Prodi, paužot bažas par datu aizsardzības noteikumu kļūdainu izpratni, atbilstoši kurai tiek atzītas vispārīgas tiesības anonīmi piedalīties publisku iestāžu darbā pretēji pārskatāmības principam un sabiedrības tiesībām piekļūt dokumentiem gan Kopienu mērogā, gan dalībvalstīs.

49. Ar 2003. gada 5. decembra elektroniskā pasta sūtījumu *Bavarian Lager*, šoreiz pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001, kura pa to laiku bija stājusies spēkā, lūdza piekļuvi šo secinājumu 44. punktā minētajiem dokumentiem. 2004. gada 27. janvāra vēstulē Komisija piekrita izpaust atsevišķus ar 1996. gada oktobra sanāksmi saistītos dokumentus, tomēr protokolā svītvoja piecu personu vārdus, jo divas no tām bija īpaši iebildušas pret savas identitātes izpaušanu un ar pārējām trijām Komisijai neizdevās sazināties.

23 — Pārsūdzētā sprieduma 27.–33. punkts.

24 — Eiropas Ombuda Īpašais atzinums Eiropas Parlamentam saistībā ar Eiropas Komisijai sūdzībā 713/98/IJH nosūtīto ieteikuma projektu, [ar kuru iespējams iepazīties] <http://www.ombudsman.europa.eu/cases/specialreport.faces/es/380/html.bookmark>.

25 — Eiropas Parlamenta Rezolūcija par Eiropas Ombuda Īpašo atzinumu Eiropas Parlamentam saistībā ar Eiropas Komisijai sūdzībā 713/98/IJH nosūtīto ieteikuma projektu (kas sagatavots saskaņā ar Eiropas Ombuda Statūtu 3. panta 7. punktu) [C5-0463/2001 — 2001/2194(COS)], ar kuru iespējams iepazīties <http://www.ombudsman.europa.eu/cases/correspondence.faces/es/3535/html.bookmark>.

50. Ar vēl vienu elektroniskā pasta sūtījumu 2004. gada 9. februārī *Bavarian Lager* nosūtīja atkārtotu pieteikumu saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 2. punktu, lai saņemtu pilnu 1996. gada oktobra sanāksmes protokolu ar visu dalībnieku vārdiem.

51. Ar 2004. gada 18. marta vēstuli Komisija noraidīja prasītājas atkārtoto pieteikumu, norādot uz Regulas Nr. 45/2001 piemērojamību. Konkrēti, tā kā ieinteresētā persona nebija norādījusi nevienu īpašu un legītimu mērķi, nedz šādas izpaušanas vajadzību, nebija izpildīti minētās regulas 8. panta nosacījumi un tādēļ iestājās Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais izņēmums. Komisija piebilda, ka, lai arī nav piemērojami noteikumi par personas datu aizsardzību, tā varēja atteikties izpaust pārējos vārdus saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešo ievilkumu, lai nekaitētu tās spējai veikt izmeklēšanu.

IV — Tiesvedība Pirmās instances tiesā un apelācijas kārtībā pārsūdzētais spriedums

52. 2004. gada 27. maijā *Bavarian Lager* Pirmās instances tiesas kancelejā iesniedza prasību, lūdzot atzīt par nelikumīgu pret Apvienoto Karalisti vērstās procedūras saistībā ar [valsts] pienākumu neizpildi izbeigšanu, kā arī atcelt lēmumu par atteikšanos paziņot

vairāku 1996. gada oktobra sanāksmes dalībnieku vārdus. Šajā pēdējā jautājumā tās prasījumu atbalstīja Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītājs (turpmāk tekstā — “EDAU”), kurš bija iestājies lietā.

53. Savukārt Komisija lūdza prasību noraidīt.

54. Pirmkārt, prasījumus atzīt Komisijas lēmumu izbeigt procedūru par nelikumīgu Pirmās instances tiesa, atgādinādama pastāvīgo judikatūru par procedūru saistībā ar pienākumu neizpildi uzsākšanas diskrecionāro raksturu saskaņā ar EKL 226. pantu, atzina par nepieņemamiem²⁶. Tomēr šis jautājums neattiecas uz apelācijas tiesvedībā izskatāmo strīdu.

55. Otrkārt, tā pievērsās sarežģītajai problēmai saistībā ar atteikumu izpaust vairāku 1996. gada oktobra sanāksmē piedalījušos personu, konkrēti to, kuras bija īpaši liegušas šādu paziņošanu, vārdus.

56. Šajā sakarā tā vispirms izdarīja virkni ievada apsvērumu, kuros uzmanības centrā tika

²⁶ — Pārsūdzētā sprieduma 49.–59. punkts.

nostādīta Regulas Nr. 1049/2001 piemērošana konkrētajā lietā, jo *Bavarian Lager* bija lūgusi piekļuvi pilnam dokumentam. Šajā ziņā tā atgādināja minētā normatīvā akta pamatprincipus, proti, ka lūgumus piekļūt dokumentiem var nepamatot un ka piekļuvei principā jābūt pēc iespējas plašākai, un tādējādi atteikums var būt likumīgs tikai izņēmuma gadījumos, it īpaši tajos, kas paredzēti iepriekš minētās regulas 4. pantā. Tā turklāt norādīja uz pastāvīgo judikatūru par vajadzību izņēmumus interpretēt un piemērot šauri²⁷.

57. Pēc tam Pirmās instances tiesa izpētīja Regulas Nr. 1049/2001 un Regulas Nr. 45/2001 struktūru, pamatojoties uz pieņēmumu, ka pirmās no minētajām regulām 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais izņēmums attiecas uz gadījumiem, kuros personas datu izpaušana kaitē tās privātās dzīves aizsardzībai un neaizskaramībai, it īpaši sašķaņā ar Kopienu tiesību aktiem par personas datu aizsardzību.

58. Atgādinājusi par abu tiesību aktu atšķirīgajiem mērķiem, no Regulas Nr. 45/2001 preambulas piecpadsmitā apsvēruma tā

27 — Pamatojoties uz Tiesas 2000. gada 11. janvāra spriedumu apvienotajās lietās C-174/98 P un C-189/98 P *Niederlande un van der Wal/Komisija* (*Recueil*, I-1. lpp., 27. punkts) un Pirmās instances tiesas 2002. gada 7. februāra spriedumu lietā T-211/00 *Kuijjer/Padome* (*Recueil*, II-485. lpp., 55. punkts) un 2006. gada 6. jūlija spriedumu apvienotajās lietās T-391/03 un T-70/04 *Franchet un Byk/Komisija* (Krājums, II-2023. lpp., 84. punkts).

secināja, ka piekļuve personas datus ietverošiem dokumentiem tiek reglamentēta Regulā Nr. 1049/2001, tomēr tajā paredzētais izņēmums attiecībā uz izpaušanu, kaitējot personu privātās dzīves aizsardzībai un neaizskaramībai, liek ņemt vērā Datu aizsardzības regulas tiesību normas²⁸.

59. Pārsūdzētā sprieduma turpinājumā tika isi aplūkotas Regulas Nr. 45/2001 vissvarīgākās tiesību normas, tādas kā personas datu jēdziens, apstrādes definīcija un tās likumība, kā arī [datu] nosūtīšanas vajadzība saskaņā ar 8. panta b) apakšpunktu un 18. pantā paredzētās datu subjekta iebildes tiesības, ko minētajā lietā atzina par nepiemērojamām, jo piekļuves nodrošināšana dokumentiem ir [tiesisks] pienākums attiecīgās regulas 5. panta a) vai b) apakšpunkta izpratnē, abos no kuriem ir paredzēti iebildes tiesību izņēmumi²⁹.

60. Tādēļ Pirmās instances tiesa juridiski iztīrēja vienīgi jautājumu, vai strīdīgā datu paziņošana kaitēja vai nekaitēja ieinteresētās personas privātās dzīves un neaizskaramības aizsardzībai saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta

28 — Pārsūdzētā sprieduma 98.–102. punkts.

29 — Pārsūdzētā sprieduma 103.–109. punkts.

b) apakšpunktu. Tomēr tā norādīja uz Cilvēktiesību tiesas interpretācijas principiem tiesību uz privāto dzīvi jomā, it īpaši jēdzienu “iejaukšanās” ieinteresētās personas privātajā dzīvē ECPAK 8. panta izpratnē³⁰.

61. Pēc tam Pirmās instances tiesa izvērtēja, vai sabiedrības piekļuve 1996. gada oktobra sanāksmes dalībnieku vārdiem konkrēti un faktiski kaitē attiecīgo datu subjektu privātās dzīves un neaizskaramības aizsardzībai.

62. Lai arī konstatējama, ka minētās sanāksmes dalībnieku saraksts ietvēra personas datus Regulas Nr. 45/2001 2. panta a) punkta izpratnē, jo bija iespējams identificēt šīs sanāksmes dalībniekus, [Pirmās instances tiesa] atzina to par minēto personu privātajai dzīvei nekaitējošu, ņemot vērā, ka viņu dalība notika CBMC pārstāvju statusā, nevis privātā kārtā. Turklāt tā norādīja, ka protokolā ir izklāstīti nevis kādi šīm personām piedēvējami individuāli viedokļi, bet gan vienīgi to pārstāvēto organizāciju nostājas.

63. Tādēļ Pirmās instances tiesa noteica, ka attiecīgās personas vārda norāde vien

sanāksmes, kurā tā piedalījusies pārstāvētās organizācijas vārdā, dalībnieku sarakstā, nedz kaitē, nedz apdraud minēto personu privāto dzīvi un neaizskaramību. Turklāt tā noliedza, ka informācijas sniegšanu par saistībā ar tās amata pienākumu izpildi kolektīvu organizāciju pārstāvošas fiziskas personas piedalīšanos ar Kopiesas iestādi rīkotā sanāksmē, ja šīs personas attiecīgajā pasākumā pausto personisko viedokli nevar identificēt, varētu uzskatīt par iejaukšanos tās privātajā dzīvē³¹, šajā ziņā minētajai lietai atšķiroties no apvienotajām lietām *Österreichischer Rundfunk* u.c.³².

64. Tā kā tādējādi iejaukšanās personu privātajā dzīvē nav notikusi, Pirmās instances tiesa noteica, ka Komisija esot kļūdaini nolēmusi, ka šajā lietā bija jāpiemēro Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais izņēmums. Iejaukšanās neesamība tādējādi arī izslēdza iebildes tiesības.

65. Pirmās instances tiesa vienlīdz norādīja, ka Komisija nebija apņēmusies nodrošināt sanāksmes dalībnieku anonimitāti un ka šie pēdējie arī nevarēja paļauties uz savu pienākumu neizpildes procedūrā pausto viedokļu

30 — Pārsūdzētā sprieduma 110.–120. punkts.

31 — Pārsūdzētā sprieduma 121.–128. punkts.

32 — 2003. gada 20. maija spriedums apvienotajās lietās C-465/00, C-138/01 un C-139/01 *Österreichischer Rundfunk* u.c. (*Recueil*, I-4989. lpp., 74. un 75. punkts).

konfidencialitāti, turklāt Regulā Nr. 45/2001 nav noteikts, ka Komisijai būtu jātur slepenībā saistībā ar tās darbu viedokli vai informāciju paziņojošo personu vārdi³³.

66. Turklāt [Pirmās instances tiesa] secināja, ka lēmumā par atteikšanos izpaust vārdus Komisija kļūdaini konstatējusi, ka *Bavarian Lager* neesot norādījusi nedz īpašu un leģitīmu mērķi, nedz vajadzību saņemt to sanāksmē piedalījušos personu vārdus, kuras vēlāk bija iebildušas pret savas identitātes paziņošanu. Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka izpaušana esot saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 2. pantu un neietilpstot minētās regulas 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētā izņēmuma jomā, un tādēļ pieteicējam neesot bijusi jāpierāda minētās [datu] nosūtīšanas vajadzība Regulas Nr. 45/2001 8. panta b) punkta izpratnē³⁴.

67. Visbeidzot, ar šo apelācijas sūdzību pārsūdzētajā spriedumā tika izvērtēts izņēmums attiecībā uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzēto aizsardzību pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķiem, pamatojoties uz kuru Komisija liecda piekļuvi minētajiem datiem³⁵.

33 — Pārsūdzētā sprieduma 134.–137. punkts.

34 — Pārsūdzētā sprieduma 138. un 139. punkts.

35 — [Pārsūdzētā] sprieduma 141.–154. punkts.

68. Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka Kopienas iestāde nebija tiesīga pamatoties uz minēto izņēmumu trīs iemeslu dēļ: pirmkārt, apstrīdētā lēmuma pieņemšanas laikā nenoritēja neviena izmeklēšanas darbība, kuras mērķi būtu varējusi apdraudēt strīdīgos vārdus ietverošā protokola izpaušana; otrkārt, par kaitējumu, kādu attiecīgā dokumenta izpaušana varētu nodarīt izmeklēšanai, Komisija bija izteikusies *in abstracto*, pietiekami tiesiski nepierādot, ka minētā dokumenta publiskošana konkrēti un faktiski apdraudētu izmeklēšanas darbības mērķu aizsardzību; treškārt, procedūrā saistībā ar [valsts] pienākumu neizpildi attiecībā uz personām, kuras piedalās izmeklēšanā, izņemot sūdzības iesniedzēju, nav paredzēta konfidencialitāte.

69. Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, Pirmās instances tiesa atcēla lēmumu par vārdu izpaušanas atteikumu un piesprieda Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

V — Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku apelācijas instancē prasījumi

70. Apelācijas sūdzība tika iesniegta šīs Tiesas kancelejā 2008. gada 24. janvārī; Komisija lūdz Tiesu atcelt Pirmās instances tiesas spriedumu lietā T-194/04 un piespriest uzņēmumam *Bavarian Lager* atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

71. Atbildē, kas iepriekš minētajā kancelejā tika iesniegta 2008. gada 15. aprīlī, *Bavarian Lager* lūdza apelācijas sūdzību noraidīt un piespriest Komisijai atļūdzināt tiesāšanās izdevumus.

dokumentu iesniedzēju pārstāvji, lai izteiktu savus prasījumus mutiski un atbildētu uz virspalātas locekļu un attiecīgo ģenerālvokātu jautājumiem.

72. [2008. gada] 11. aprīlī Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītājs iesniedza iestāšanās rakstu *Bavarian Lager* prasījumu atbalstam, kā tas to bija darījis pirmajā instancē.

VI — Lietas dalībnieku un lietā iestājušos personu nostāju iss izklāsts

73. Ar 2008. gada 13. jūnija rīkojumu Tiesas priekšsēdētājs apmierināja Eiropas Savienības Padomes un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes lūgumus iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam, [kā arī] Zviedrijas Karalistes un Somijas Republikas lūgumus iestāties lietā *Bavarian Lager* prasījumu atbalstam, un Dānijas Karalistes lūgumu iestāties lietā *Bavarian Lager* un EDAU prasījumu atbalstam.

A — Apelācijas sūdzība

76. Savas apelācijas sūdzības atbalstam Komisija izvirza trīs apelācijas pamatus.

74. Lai arī nebija nedz replikas, nedz atbildes uz repliku, Komisija uz minēto valdību un Padomes apsvērumiem atbildēja vēstulē, kura šīs Tiesas kancelejā tika reģistrēta 2008. gada 31. decembrī. Tajā pašā dienā tika reģistrēta arī EDAU atbilde uz Padomes apsvērumiem.

77. Pirmajā no tiem tā pārmet, ka apstrīdētajā spriedumā neesot piemērotas noteiktas Regulas Nr. 45/2001 par datu aizsardzību pamatnormas, it īpaši 8. panta b) punkts, kurā personas datu saņēmējam tiek noteikts pienākums pierādīt šādas nosūtīšanas vajadzību.

75. Ar lietu C-139/07 P *Technische Glaswerke Ilmenau* un apvienotajām lietām C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P Zviedrija un API/ Komisija 2009. gada 16. jūnijā kopīgi rīkotā tiesas sēdē piedalījās visi procesuālo

78. Otrajā pamatā tā pārmet, ka Pirmās instances tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, šauri interpretējama Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta

b) apakšpunktu, no tā piemērošanas jomas izslēdzot Kopienu tiesību aktus par dokumentā ietvertu personas datu aizsardzību.

piemērošanā patiesībā varētu izrietēt arī no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta iespējami kļūdainas interpretācijas, kas tiek izvirzīta kā otrais pamats. Tādējādi pirmajā pamatā tiek norādīts vienīgi uz to, kas jau izriet no Komisijas otrajā apelācijas pamatā izklāstītā argumenta.

79. Trešajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīdētajam spriedumam piedēvē kļūdu tiesību piemērošanā saistībā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā noteiktā izņēmuma par izmeklēšanas mērķa aizsardzību interpretāciju.

82. Tādēļ abi pirmie Komisijas apelācijas sūdzībā izvirzītie pamati jāaplūko kopā. Savukārt trešais jāizvērtē savrupi.

80. Turklāt jānorāda arī, ka Komisija apstrīd tai piespiesto pienākumu atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus. Tā apgalvo, ka trīs no četriem *Bavarian Lager* pirmajā instancē izvirzītajiem spēkā neesamības pamatiem tikuši atzīti par nepieņemamiem, kā to bija prasījusi Komisija. Turklāt tā uzskata, ka tās atteikums paziņot attiecīgos piecus vārdus esot balstīts uz datu aizsardzības tiesiskā regulējuma pamatotu interpretāciju. No šo abu apstākļu kopuma tā secina, ka tai noteiktais pienākums atlīdzināt tiesāšanās izdevumus esot kļūda tiesību piemērošanā.

83. Ņemot vērā iepriekš minēto, šīs lietas īpatnības radījušas virkni jautājumu, kā tā izspriežama, rosinot pārdomas, kuras izklāstu kā strukturētu ievada risinājumu pirms apelācijas pamatu izvērtēšanas un *Bavarian Lager* un lietā iestājušos personu nostāju īsa kopsavilkuma.

81. Pagaidām novērsoties no pienākuma atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, jautājums, kurš katrā gadījumā ir atkarīgs no šajos secinājumos sasniegtā rezultāta un kuru tādēļ iztirzāšu šā dokumenta nobeigumā, uzskatu par lietderīgu pirmo un otro apelācijas pamatus izvērtēt kopīgi. Pārsūdzētajam spriedumam pirmajā pamatā piedēvētā kļūda tiesību

B — *Bavarian Lager un lietā iestājušos personu sniegtie apsvērumi*

84. Tiesā atbalstītās nostājas īsumā var tikt izklāstītas šādi.

85. Komisijas [prasījumu] atbalstam lietā iestājusies Padome arī noņēl Pirmās instances tiesu, norādot uz pārsūdzētajā spriedumā pieļautajām kļūdām tiesību piemērošanā, it īpaši attiecībā uz Regulas Nr. 45/2001 2., 5. un 9. panta, kā arī preambulas piecpadsmitā apsvēruma interpretāciju. Tā pauž arī savus iebildumus pret Pirmās instances tiesas veikto pamattiesību normu, konkrēti, ECPAK 8. panta interpretāciju; tā uzskata, ka privātās dzīves neaizskaramība esot jāinterpretē plaši un ietverot darba attiecības un ka ECPAK un normas par personas datu aizsardzību pilnībā nepārklājas, un tādējādi šīs pēdējās jāpiemēro ECPAK 8. pantā noteiktās personas datu aizsardzības jomā neietilpstošos gadījumos. Visbeidzot, Padome uzskata, ka, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu interpretējot daļēji, tiek mazināta tās redakcijas otrās daļas juridiskā nozīme un tādējādi minētajai tiesību normai atņemta lietderīgā iedarbība.

86. Apvienotās Karalistes valdība atbalsta Komisijas un Padomes nostājas. Proti, tā uzskata, ka nav pamata savstarpēji pielīdzināt ECPAK 8. pantā un Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētos privātās dzīves jēdzienus. Tā apgalvo, ka Regulā Nr. 45/2001 paredzētā aizsardzība esot plašāka par ECPAK paredzēto, pamatojoties uz tās preambulas devīto apsvērumu, kā arī uz Direktīvas 95/46 interpretāciju. Tā uzskata, ka ikvienam personas datus ietverošu

dokumentu pieprasījumam esot jāatbilst Regulas Nr. 45/2001 noteikumiem.

87. Turpretim gan *Bavarian Lager*, gan EDAU lūdz Tiesu apstiprināt Pirmās instances tiesas spriedumu, pilnībā piekrītot tās vērtējumam.

88. Uzņēmums *Bavarian Lager* bez iebildumiem atbalsta Pirmās instances tiesas veikto Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta interpretāciju. Lai arī šaubidamies, vai šajā lietā datus varētu uzskatīt par "personas datiem" Regulas Nr. 45/2001 definīcijas izpratnē, tas norāda, ka, pat ja arī pieņemtu, ka tas tā ir, minētais tiesiskais regulējums šādu datu izpaušanu neskartu. Pēc šā uzņēmuma domām, tā kā šajā lietā neesot konkrētas ierakstāšanās privātajā dzīvē, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta izņēmums neesot piemērojams, jo tā redakcijas otrā daļa attiecībā uz personas datu aizsardzību pilda vienīgi palīgfunkciju. Turklāt tas noņēl Komisijas priekšlikumu abas strīda aplūkotās regulas saskaņot, to uzskatot par sarežģītu, neizpildāmu un tiesību piemērošanas ziņā kļūdainu. Visbeidzot, Komisijas nostāju attiecībā uz trešo apelācijas pamatu

tas uzskata par labas pārvaldības principiem pretrunā esošu.

89. EDAU uzmanību galvenokārt pievērš līdzsvaram starp abām šajā apelācijas tiesvedībā aplūkotajām regulām. Pamatojoties uz pieņēmumu par iespējami plašāku piekļuvi dokumentiem, tas noliedz, ka Regulas Nr. 45/2001 8. panta b) punktā personai, kas pieprasa dokumentus, kuros ietverti tādi dati kā šajā lietā aplūkotie, būtu noteikts pienākums savu pieprasījumu pamatot. Vienlīdz tas apgalvo, ka personas datu aizsardzība tiek veikta pretsvaru sistēmā, kura liek Regulu Nr. 45/2001 interpretēt niansēti. Viņš atbalsta *Bavarian Lager* viedokli, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta otrās daļas redakcija pilda palīgfunkciju, palīdzot Kopienas iestādēm izspriest, vai ir notikusi iejaukšanās indivīda privātajā dzīvē. Noslēgumā viņš izklāsta savu viedokli par Regulas Nr. 45/2001 5., 8. un 18. panta interpretāciju.

90. Dānijas, Somijas un Zviedrijas valdības vienlīdz atbalsta pārsūdzēto spriedumu, kuru uzskata par kopumā pareizu.

91. Šīs trīs dalībvalstis uzsver, cik piekļuve dokumentiem ir svarīga kā līdzeklis pārskatāmības, atklātības, demokrātiskās leģitimitātes un sabiedrības pašvērtības nodrošināšanai. Tās uzsver, ka aizsardzība vajadzīga drīzāk privātajai dzīvei, nevis vienīgi personas datiem, un uzskata, ka Komisijas sanāksmē sakarā ar darba attiecībām piedalījušos personu vārdu izpaušana nevar faktiski un konkrēti kaitēt nedz minēto personu privātajai dzīvei, nedz to neaizskaramībai. Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, tās uzskata, ka šajā gadījumā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais izņēmums neesot piemērojams un tādēļ Komisijai esot bijis pienākums pilnībā izpaust 1996. gada oktobra sanāksmes protokolu.

92. Visbeidzot, tās norāda, ka atbilstoši Komisijas izpratnei visi personas dati visās Kopienas iestāžu kompetences jomās varētu tikt noteikti par konfidencialiem saskaņā ar personas datu aizsardzības noteikumiem vai vismaz, ka tie tiktu nosūtīti tikai pieprasītājiem, kuri ilgas un sarežģītas procedūras ceļā spētu pierādīt šādas paziņošanas vajadzību. Šāds iznākums ievērojami mazinātu pārskatāmību un būtu pretrunā mērķim, kuram kalpo Regula par piekļuvi dokumentiem.

VII — Apelācijas sūdzības vērtējums

tomēr to ietverot piekļuvi dokumentiem reglamentējošajās tiesību normās.

A — Piedāvātais risinājums saistībā ar pirmo un otro pamatu

1) Abu aplūkoto regulu salīdzinoša sintēze

93. Pirmkārt, Tiesai jāinterpretē divas gandrīz vienlaikus pieņemtas Kopienų regulas, kas aizsargā divas līdzvērtīgas pamattiesības. Nav iedomājams, ka Kopienų likumdevējs, pieņemot Regulu Nr. 1049/2001 par piekļuvi dokumentiem, nebūtu apzinājies sīki izklāstīto tiesisko regulējumu, kas tikai sešus mēnešus agrāk tika pieņemts Regulā Nr. 45/2001 par personas datu aizsardzību. Gluži pretēji, tās preambulas piecpadsmitais apsvērumš, kā arī Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkts klieidē visas šaubas, ka tas vēlējies nodrošināt pienācīgu privātās dzīves aizsardzību, ņemot vērā Kopienų tiesību aktos par datu aizsardzību noteiktos principus,

94. Nebūtu arī domājams, ka ar agrāk pieņemto tiesību aktu tas būtu vēlējies mazināt un atņemt iedarbību tiesiskajam regulējumam par piekļuvi dokumentiem. Regulas Nr. 45/2001 preambulas piecpadsmitajā apsvērumā īpaši noteikts, ka "piekļuvi dokumentiem, to skaitā nosacījumus attiecībā uz piekļuvi dokumentiem, kas satur personas datus, [mans izcēlums] reglamentē noteikumi, kas pieņemti, pamatojoties uz [EKL] 255. pantu". Turklāt, lai arī šā pēdējā normatīvā akta spēkā stāšanās brīdī Regula Nr. 1049/2001 vēl nebija oficiāli pieņemta, piekļuves dokumentiem principi jau bija noteikti kopš Ētikas kodeksa un priekšlikuma turpmākajai Komisijas Regulai Nr. 1049/2001 publicēšanas 2000. gada jūnija beigās³⁶, proti, gandrīz sešus mēnešus iepriekš.

95. Otrkārt, ievērojot, ka abas attiecīgās pamattiesības ir vienlīdz svarīgas, konfliktu nevar atrisināt, nosakot, ka kādas no tām ir absolūti prioritāras pār otrām. Šajā sakarā Tiesa ir noteikusi, ka gadījumos, kad savstarpējā pretrunā nonāk pamattiesības, jāizsver pretstatītās intereses, lai meklētu taisnīgu līdzsvaru starp minētajām interesēm un attiecīgajām

³⁶ — OV C 177 E, 27.6.2000., 70. lpp.

pamattiesībām³⁷. Katrā ziņā vislabāk būtu rast risinājumu, kas neliktu izdarīt netaisnīgu izvēli.

96. Treškārt, kā norādījušas daudzas šajā apelācijas tiesvedībā iestājušās personas, abām regulām ir atšķirīgi mērķi.

97. Pirms iedziļināšanās abu regulu redakcijā vēlējos vērst uzmanību uz apstākli, ka abas tajās attiecīgi reglamentētās pamattiesības Kopienu tiesībās ir radušās nesen salīdzinājumā ar citām krietni vien senāku tradīciju tiesībām.

98. Piekļuve dokumentiem Kopienu tiesību sistēmā parādījās tikai līdz ar LES pielikumā

pievienoto Deklarāciju Nr. 17, kas vēlāk tika iedzīvināta jau minētajā Ētikas kodeksā³⁸.

99. Savukārt piekļuvi dokumentiem reglamentējošās regulas mērķis saskaņā ar tās 1. panta a) punktu ir “nodrošināt iespējami plašāku piekļuvi [dokumentiem]”. Turklāt dokumenti, uz kuriem tā attiecas saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 3. panta a) punktu, ir “jebkura satura informācija [...], kas skar iestādes politiku, darbību un lēmumus”. Turklāt jānorāda, ka saskaņā ar 2. panta 3. punktu piekļuves tiesības attiecas uz visiem dokumentiem, kas atrodas iestādes rīcībā, gan tiem, kurus tā ir sagatavojusi, gan tiem, kurus tā ir saņēmusi, un tas apliecina virzību uz atklātumu, jo tiek atcelts tā sauktais “autora noteikums”, ar kuru iestādes atteicās izsniegt dokumentus, kurus tās nebija sagatavojušas pašas, pieprasītāju nosūtot uz attiecīgo dokumentu

37 — 2003. gada 12. jūnija spriedums lietā C-112/00 *Schmidberger* (*Recueil*, I-5659. lpp., 80. un 81. punkts) un 2008. gada 29. janvāra spriedums lietā C-275/06 *Promusicae* (Krājums, I-271. lpp., 70. punkts). Par vācu izcelsmes konstitūcijas interpretācijas principu *praktische Konkordanz*, uz kuru savā apelācijas sūdzībā atsaucās Komisija, skat., piemēram, Hesse, K., *Grundzüge des Verfassungsrechts der Bundesrepublik Deutschland*, Heidelberg: izd. C. F. Müller, 20. izdevums, 1999, 28. lpp.

38 — Par šo tiesību piekļūt Kopienas iestāžu dokumentiem attīstību skat. ģenerālvokāta Ležē [*Léger*] secinājumus lietā C-353/99 *Padome/Hautala* (2001. gada 6. decembra spriedums, *Recueil*, I-9565. lpp., 47. un nākamie punkti), kā arī ģenerālvokāta Pojareša Maduru [*Poaires Maduro*] secinājumus lietā C-64/05 *P. Zviedrija/Komisija u.c.* (2007. gada 18. decembra spriedums, Krājums, I-11389. lpp., 37.–40. punkts). Salīdzinājuma pēc Zviedrijas valdība tiesas sēdē atgādināja, ka šis princips ir ierakstīts tās valsts konstitūcijā un tiek īstenots ilgāk nekā divsimt gadus; 1996. gada 30. aprīļa spriedumā lietā C-58/94 *Nīderlande/Padome* (*Recueil*, I-2169. lpp., 34. punkts) norādīts uz dokumentu pieejamības principa esamību vairumā dalībvalstu; skat. arī ģenerālvokāta Tezauro [*Tesouro*] secinājumus minētajā lietā, 14. un 15. punkts. Gluži nesen Eiropas Padome pieņēma un 2009. gada 18. jūnijā sagatavoja parakstīšanai jaunu Konvenciju par piekļuvi oficiāliem dokumentiem (Konvencija Nr. 205); skat. <http://conventions.coe.int/Treaty/EN/Treaties/Html/205.htm>.

izdevušo organizāciju³⁹. Iepriekš izklāstītais, manuprāt, ļoti uzskatāmi norāda, ka Kopienas tiesību aktu par piekļuvi dokumentiem pamatā esoša doma ir nemitīgi attīstījusies, arvien vairojot piekļuvi, atklātumu un pārskatāmību.

dzīvi saistībā ar personas datu apstrādi”. Tādējādi tajā aizsargāta jebkuru 2. panta a) un b) punktā ļoti plaši definētu⁴¹ datu apstrāde un saskaņā ar Regulas Nr. 45/2001 3. panta 2. punktu to piemēro “tādu personas datu pilnīgi vai daļēji automatiskai apstrādei un apstrādei, ko neveic automatiski, kuri ietilpst reģistrācijas sistēmā vai paredzēti iekļaušanai tajā”⁴². Tomēr minētajā definīcijā neietilpst citi datu apstrādes veidi kā, piemēram, piekļuves dokumentiem nodrošināšana.

100. Savukārt, lai arī pamattiesības uz privātās dzīves aizsardzību ir klasiska valstu konstitūciju un cilvēktiesību deklarāciju sastāvdaļa, to attiecināšana uz personas datu aizsardzību aizsākās tikai līdz ar tehnikas attīstību un datoru lietojuma vispārināšanos; šajā ziņā Konvencija Nr. 108 deva savu celmlauža artavu šā privātās dzīves aspekta aizsardzībā, ienākot Kopienas tiesību sistēmā caur dalībvalstīm kopīgajām konstitucionālajām tradīcijām⁴⁰.

102. Šajā punktā ir jāapstājas, lai veiktu pirmo izvērtējumu.

101. Regulas Nr. 45/2001 par personas datu aizsardzību mērķis saskaņā ar tās 1. panta 1. punktu ir, lai Kopienas iestādes un struktūras “aizsargā fizisku personu pamattiesības un brīvības, un jo īpaši viņu tiesības uz privāto

103. Regula par piekļuvi dokumentiem attiecas uz pārvaldes pārskatāmību un atklātību un nosaka, ka sabiedrībai ir jābūt iespējai iepazīties⁴³ ar dokumentiem, kurus Kopienas iestādes sagatavojušas saistībā ar “politiku, darbību un lēmumiem”. Savukārt Regulā par

39 — Skat. manus 2008. gada 10. aprīļa secinājumus lietā C-345/06 *Heinrich* (2009. gada 10. marta spriedums, Krājums, I-1659. lpp., 123. punkts).

40 — Par tiesību uz privāto dzīvi un datu aizsardzību attīstību Direktīvā 95/46 (kas ir viens no šo secinājumu 15. punktā minētās tiesību aktu paketes pasākumiem) skat. ģenerāldoktora Ruisa-Harabo Kolomera [*Ruiz-Jarabo Colomer*] secinājumus lietā C-553/07 *Rijkeboer* (2009. gada 7. maija spriedums, Krājums, I-3889. lpp., 18. un nākamie punkti).

41 — Tiesa turklāt ir atzinusi Direktīvas 95/46 plašu piemērošanas jomu; skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Rijkeboer*, 59. punkts.

42 — “Reģistrācijas sistēmas” definīciju skat. Regulas Nr. 45/2001 2. panta c) punktā.

43 — 2007. gada 1. februāra spriedumā lietā C-266/05 P *Sison/Padome* (Krājums, I-1233. lpp., 43. un 44. punkts) uzsvars tiek likts uz atklātumu, kas izriet no apstākļa, ka pilsonim nav nekāda pienākuma pierādīt ieinteresētību piekļuvē dokumentiem.

personas datu aizsardzību no nepareizas apstrādes tiek aizsargāti daļēji vai pilnīgi automātiski, vai arī manuāli apstrādāti personas dati, kuri ir ietverti vai kurus paredzēts ietvert kādā reģistrācijas sistēmā; *tādējādi pēdējā no minētajām regulām nosaka, kas darāms ar datiem, nevis, kas darāms ar dokumentiem.*

104. Man šķiet, ka abām regulām ir ne vien atšķirīgi mērķi, bet arī, tās pareizi interpretējot, nav iemesla pieņemt, ka to noteikumi neizbēgami nonāk savstarpējā pretrunā.

105. Regulas Nr. 45/2001 saskaņošanai ar Regulu Nr. 1049/2001 manis piedāvātā risinājuma stūrakmens — kā būs skaidri redzams turpinājumā — ir rodams veidā, kā es interpretēju Regulas Nr. 45/2001 3. panta 2. punktu. Nedz Pirmās instances tiesa, nedz šīs lietas dalībnieki nav izvērtējuši lietu no šā aspekta. Pirms mana risinājuma seku sīkas izpētes jāpārlicinās, vai manā argumentācijā nav kāda acīmredzama kļūda.

106. Galvenokārt man varētu pārnest, ka pārlietu pamatojos uz Regulas Nr. 45/2001 3. panta 2. punktu salīdzinājumā ar minētā panta pirmo punktu. Atbilde uz manu argumentāciju varētu būt formulēta šādi: minētās regulas piemērošanas jomu patiesībā nosaka 3. panta 1. punkts, savukārt 3. panta 2. punktā ir tikai papildu skaidrojums. Tādējādi, ja uzskata, ka 3. panta 1. punkts ir pamatnoteikums un tā 2. punktam ir vienīgi palīgfunkcija, nav šaubu, ka 3. panta 1. punkts ir pietiekami plašs, lai izraisītu pretrunu ar Regulu Nr. 1049/2001. Interpretējot šādi, dokumentu izpaušana saskaņā ar šo pēdējo regulu, bez šaubām, tiktu uzskatīta par iestotot, “pildot darbības, kas pilnībā vai daļēji ietilpst Kopienas tiesību aktu darbības jomā”, un 2. panta attiecīgi a) un b) punktā rodams “personas datu” un “apstrādes” definīcijas savukārt būtu tik plašas, ka ietvertu šādu izpaušanu.

107. Atļaujiet turpinājumā izvērtēt šo iebildi, salīdzinot, no vienas puses, Regulas Nr. 45/2001 sagatavošanas materiālus un, no otras puses, judikatūru par Direktīvas 95/46 un Regulas Nr. 45/2001 piemērošanas jomu. Pēc šā vērtējuma iztirzāšu divas citas iespējamās iebildes pret manu risinājumu.

- a) Regulas Nr. 45/2001 sagatavošanas materiāli
- struktūru pienākums piemērot tiesību aktus par personas datu aizsardzību, un noteikts, ka šī piemērošana jāuzrauga neatkarīgai pārraudzības struktūrai. Paskaidrojuma raksta noslēgumā ir teikts, ka “ar šo regulas priekšlikumu ir paredzēts sasniegt šo divējādo mērķi”.

108. Regulas Nr. 45/2001 priekšlikuma paskaidrojuma raksts (turpmāk tekstā — “paskaidrojuma raksts”) ⁴⁴ aizsākas ar šādu fragmentu: “Kopienas iestādes un struktūras, un it īpaši Komisija, savā ikdienas darbā apstrādā personas datus. Komisija veic personas datu apmaiņu ar dalībvalstīm, īstenojot kopīgo lauksaimniecības politiku un struktūrfondus, vadot muitas savienību un īstenojot citas Kopienas politikas. Lai pastiprinātu datu aizsardzību, 1990. gadā iesniedzot priekšlikumu Direktīvai 95/46/EK, Komisija apņēmas ievērot tajā noteiktos principus” ⁴⁵. [Seit un tālāk neoficiāls tulkojums]

109. Turpinājumā ir noteikts, ka Direktīvas 95/46/EK pieņemšanas laikā “Komisija un Padome publiskā deklarācijā to apņēmas ievērot un lūdza pārējām Kopienas iestādēm un struktūrām rīkoties tāpat” ⁴⁶. Pēc norādes uz pašreizējā 286. panta iekļaušanu EK līgumā ar Amsterdamas līgumu paskaidrojuma rakstā tiek īsumā izklāstīts minētās tiesību normas saturs, kurā noteikts Kopienas iestāžu un

110. Lai arī ir skaidrs, ka paskaidrojuma raksts nav juridiski saistošs, tomēr tas ir vērtīgs palīgs, lai saprastu Regulas Nr. 45/2001 rašanās iemeslus. Proti, tas pārliecinīgi liecina, ka likumdevējam rūpēja *tikai* nodrošināt, ka milzīgais daudzums personas datu, ar kuriem ikdienā strādā Kopienas iestādes, īstenojot un pārvaldot Kopienas politikas, tiktu apstrādāts pienācīgi. Parasti minētā veida dati tiek apstrādāti daļēji vai pilnīgi automātiski, un gadījumā, kad tas tā nav, un tie netiek apstrādāti automātiski, tie ir reģistrācijas sistēmā ietverti vai ietveršanai tajā paredzēti dati. *Tieši* šāda piemērošanas joma 3. panta 2. punktā ir paredzēta priekšlikumam sekojošajai regulai.

111. Uz šī fona — kādas citas derīgas norādes ir rodamas regulas priekšlikumā?

44 — Priekšlikums Eiropas Parlamenta un Padomes Regulai par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Kopienas iestādēs un struktūrās un par šādu datu brīvu apriti (COM(1999) 337, galīgā redakcija (14.07.1999.)).

45 — Paskaidrojuma raksta 2. punkts.

46 — Turpat.

112. Pirmkārt, visai uzskatāmi ir paskaidrojumi par 1. pantu, proti regulas mērķi. Tajos teikts, ka “nodrošinātā aizsardzība attiecas ne vien uz iestāžu darbinieku vai ikvienu tajās strādājošu personu datu apstrādi, bet arī tādu datu apstrādi, kuri attiecas uz jebkuru iestādēm nepiederīgu fizisku personu kā, piemēram, piegādātājiem vai Kopienu fondu saņēmējiem. It īpaši saskaņā ar šo regulu tiek aizsargāta personiska rakstura informācija, kuru dalībvalstis nosūta Komisijai saistībā ar Kopienu subsīdiju vadību vai samaksas uzraudzību”. Tādēļ “šīs regulas mērķis atšķiras no Direktīvas [95/46] mērķa”⁴⁷. Tajā pašā sadaļā Komisija paskaidro, ka regula “[...] nodrošinās, ka personas dati, kas nosūtīti Kopienas iestādēm un struktūrām to uzdevumu veikšanai, tiktu apstrādāti apstākļos, kas garantē datu subjektu tiesību un pamatbrīvību ievērošanu [...]”⁴⁸.

113. Iepriekš minētajam nav nekā kopīga ar personas datu iekļaušanu kādas Kopienas iestādes rīkotas darba sanāksmes protokolā.

114. Otrkārt, paskaidrojumā par 3. panta 1. punktu ir norādīts, ka “regulu paredzēts piemērot attiecībā uz personas datu apstrādi visās Kopienas iestādēs un struktūrās”, kuras ir uzskaitītas turpinājumā, un piesardzīgi savstarpēji nodalītas “darbības, kas veiktas atbilstoši EK, EOTK, *Euratom* [līgumiem] vai pat vajadzības gadījumā [...] saskaņā ar Eiropas Savienības Līguma VI sadaļu”, uz kurām visām attiecas regula, un “personas datu apstrāde, ko veic saskaņā ar LES VI sadaļu izveidotās struktūras kā, piemēram, *Eiropols*”, uz kuru neattiecas Regula Nr. 45/2001⁴⁹.

115. Treškārt, paskaidrojuma par 3. panta 2. punktu virsraksts ir “Saskaņā ar regulu veicamā apstrāde”, kas norāda, ka citi apstrādes veidi nav veicami saskaņā ar regulu, un tas sākas šādi: “šis punkts atbilst Direktīvas [95/46] 3. panta 1. punktam [...]”, turpinājumā burtiski atkārtojot 3. panta 2. punkta pašreizējo redakciju, kura šķiet esam palikusi nemainīga no priekšlikuma līdz pat Regulas Nr. 45/2001 pieņemšanai⁵⁰.

116. Vienkārši izpētot attiecīgos Direktīvas 95/46 un Regulas Nr. 45/2001 3. pantus, atklājas, ka likumdevējs abus noteikumus uzrakstījis, nosakot to piemērošanas jomu, tomēr abos tiesību aktos tas darīts apgrieztā

47 — Priekšlikuma 37. lpp.

48 — Priekšlikuma 38. lpp.

49 — Priekšlikuma 39. lpp.

50 — Priekšlikuma 39. lpp.

secībā. Tādējādi Direktīva 95/46/EK sākas ar 3. panta 1. punktu, kurā tiek noteikti tās aptvertie datu apstrādes veidi, un tas atbilst Regulas Nr. 45/2001 3. panta 2. punktam. Turpinājumā direktīvas 3. panta 2. punktā tiek konkretizēti apstākļi, kādos attiecīgā apstrāde tiek regulēta, kas savukārt atbilst Regulas Nr. 45/2001 3. panta 1. punktam.

nosaka direktīvas vai regulas formā esošā Kopienų pasākuma piemērošanas jomu.

b) Tiesas judikatūra

117. Šajos apstākļos man šķiet pamatoti secināt, ka Regulas Nr. 45/2001 kontekstā 3. panta 2. punkts *nav* jāuzskata par 3. panta 1. punktam pakārtotu vai to papildinošu. Abi minētā 3. panta punkti gluži vienkārši attiecas uz dažādiem tiesiskā regulējuma pasākuma "piemērošanas jomas" noteikšanas aspektiem. Vienā gadījumā tiek noteikts, *kas* tiek regulēts, proti, daļēji vai pilnīgi automātiska kādas datu bāzes jeb, izsakoties regulas terminoloģijā, reģistrācijas sistēmai paredzētu personas datu apstrāde. Otrajā gadījumā jautājums ir par to, *kad* tā tiek regulēta, proti, kad par apstrādi atbildīgā persona veic vairāku veidu darbības. Tādējādi Kopienų likumdevējam bija gluži vienalga, vai vispirms noteikt *priekšmetu* ("ko aptver regula?") un pēc tam *apstākli* ("kas to piemēro?"), vai arī to darīt apgrieztā secībā. Patiešām svarīgi ir tas, ka atbildes uz šiem abiem jautājumiem *kopīgi*

118. Lai arī nav daudz lietu, kurās interpretēts Direktīvas 95/46 3. pants, jānorāda uz apvienotajām lietām *Österreichischer Rundfunk* u.c.⁵¹, lietu *Lindqvist*⁵² un lietu *Satakunnan Markkinapörssi* un *Satamedia*⁵³. Turpinājumā izklāstītajā vērtējumā ir svarīgi atcerēties, ka Direktīvas 95/46 3. panta 1. punkts ir vienāds ar Regulas Nr. 45/2001 3. panta 2. punktu, savukārt Direktīvas 3. panta 2. punkts, kopumā ņemot, atbilst iepriekš minētās regulas 3. panta 1. punktam.

119. Apvienotajās lietās *Österreichischer Rundfunk* u.c. Tiesai bija jāpēta Austrijas tiesību akti, saskaņā ar kuriem *Rechnungshof* (Austrijas Revīzijas tiesa) uzraudzībā esošajām publiskajām struktūrām tai bija jāpaziņo par [darba] samaksu un pensijām, kuru apmērs pārsniedz noteiktu lielumu. No lietas materiāliem izriet, ka materiāli (noteikti) tika

51 — Iepriekš minēta 32. zemsivitas piezīmē.

52 — 2003. gada 6. novembra spriedums lietā C-101/01 (*Recueil*, I-12971. lpp.).

53 — 2008. gada 16. decembra spriedums lietā C-73/07 *Satakunnan Markkinapörssi* un *Satamedia* (Krājums, I-9831. lpp.).

iegūti no algu sarakstiem un pensiju izmaksas dokumentācijas, kas atrodas struktūru, uz kurām attiecas šis pienākums, rīcībā, izmantojot pienācīgus meklēšanas kritērijus. Kopsavilkumu par minētajiem materiāliem *Rechnungshof* izdarīja atzinumā, kurš pēc tam tika nosūtīts *Nationalrat*, *Bundesrat* (Federālā parlamenta attiecīgi apakšpalāta un augšpalāta), kā arī *Landtage* (reģionālie parlamenti), un kurš tika nodots sabiedrības rīcībā. Turklāt *Rechnungshof* atzinumā bija jānorāda attiecīgo personu vārdi kopā ar gada laikā saņemtajiem ienākumiem⁵⁴.

120. Liela daļa Tiesas sprieduma tika veltīta, lai pētītu, vai *Rechnungshof* darbība ietilpst vai neietilpst Direktīvas 95/46 3. panta 2. punkta piemērošanas jomā, ievērojot to, ka tā nebija saistīta ar brīvu apriti. Nospriedusi, ka direktīva ir piemērojama, Tiesa to sāka interpretēt. No tā secināms, ka Tiesa minētās informācijas iegūšanu un nosūtīšanu uzskatīja vismaz par “personas datu [..], kuri ietilpst reģistrācijas sistēmā vai paredzēti iekļaušanai tajā”, “apstrādi, ko neveic automatiski”, minētās direktīvas 3. panta 1. punkta izpratnē. Ņemot vērā faktus, šis risinājums šķiet ļoti pamatots.

54 — Skat. sprieduma 3.–5. punktu.

121. Lieta *Lindqvist* attiecās uz kādā zviedru baznīcas draudzē brīvprātīgās katķisma pasniedzējas funkcijas pildošu sievieti, kurai informātikas kursa, kurā viņa piedalījās, gaitā bija jāsaņem tīmekļa vieta internetā. Savā mājvietā un ar savu personisko datoru viņa sagatavoja vairākas tīmekļa vietas, kuras pēc viņas lūguma tika sasaistītas ar Zviedrijas baznīcas tīmekļa vietu. Iepriekš minētajās tīmekļa vietās, kuras kalpoja tam, lai iesvētīšanai gatavojošies draudzes locekļi varētu viegli iegūt sev vajadzīgo informāciju, tika ietverta informācija par Lindkvisti [*Lindqvist*] un viņas draudzes 18 līdzbiedriem. Sniegtās ziņas nepārprotami bija “personas dati”⁵⁵. Tiesa noteica, ka personas datu augšupielāde tīmekļa vietā ir jāuzskata par “apstrādi” Regulas Nr. 45/2001 2. panta b) punktā esošajai definīcijai identiskās Direktīvas 95/46 2. panta b) punkta definīcijas izpratnē.

122. Atlika vien noteikt, vai šāda veida apstrāde ietilpa Direktīvas 95/46 3. panta

55 — Lapās dažkārt “[ietvēra] viņu vārdus un uzvārdus, bet citkārt tikai viņu vārdus. Turklāt Lindkviste [*Lindqvist*] mazliet zobgalīgā intonācijā aprakstīja savu darbības ierīcību, kā arī viņu vaļaspriekus. Nereti tika minēts ģimenes stāvoklis, tālruna numurs un cita informācija” (sprieduma 13. punkts). Turklāt Tiesa arī uzskatīja, ka Lindkvistes piezīme par to, ka kāds bija savainojis pēdu un [tādēļ] strādāja nepilnu darba laiku, bija “personas dati” par veselības stāvokli Direktīvas 95/46 8. panta 1. punkta izpratnē, kurus nedrīkst apstrādāt (sprieduma 49.–51. punkts).

1. punkta piemērošanas jomā. Šajā sakarā Tiesa nosprieda, ka “[...] informācijas izplatīšanai tīmekļa vietā, izmantojot pašreizējos tehniskos un informātikas līdzekļus, minētā vieta jāpublicē serverī, kā arī jāveic vajadzīgās darbības, lai tā būtu pieejama personām, kuras ir pieslēgušās internetam. *Šīs darbības vismaz daļēji tiek veiktas automātiski*”⁵⁶.

123. Minētā iemesla dēļ uz pirmo prejudiciālo jautājumu tika atbildēts, ka attiecīgā darbība ir “personas datu pilnīgi vai daļēji automātiska apstrāde” Direktīvas 95/46 3. panta 1. punkta izpratnē. Tiesai nebija jāizvērtē, vai minētā darbība bija direktīvas 3. panta 1. punkta beigu daļā paredzētā tādu personas datu, “kuri ietilpst reģistrācijas sistēmā vai paredzēti iekļaušanai tajā”, “apstrāde, ko neveic automātiski”, un tādēļ minētajā spriedumā nav noskaidrots, kas saprotams ar šāda veida reģistrācijas sistēmu.

124. Gluži tāpat, kā tas tika darīts apvienotajās lietās *Österreichischer Rundfunk u.c.*, Tiesa noskaidroja, vai Lindkvistes darbības neietilpa Direktīvas 95/46 3. panta 2. punkta piemērošanas jomā, un, noteikusi, ka direktīva ir piemērojama, pievērsās tās interpretēšanai.

125. No sprieduma lietā *Lindqvist* ļoti skaidri izriet, ka kopš brīža, kad personas datu apstrāde tiek veikta automātiski vai daļēji automātiski, tā ietilpst datu aizsardzības tiesību aktu, proti, Direktīvas 95/46 vai Regulas Nr. 45/2001, piemērošanas jomā. Tomēr saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001 izteikts dokumentu nosūtīšanas lūgums netiek, cik noprotu, apstrādāts šādi, bet gan tiek izvērtēts individuāli un manuāli⁵⁷.

126. Visbeidzot, lietā *Satakunnan Markkinapörssi un Satamedia* Tiesai bija jāizpēta jautājums par ar nodokļiem saistītu personas datu par aptuveni 1 200 000 fiziskām personām, kas tomēr bija iegūti likumīgā ceļā no Somijas nodokļu iestādēm, izpaušanu, ko veica *Satakunnan Markkinapörssi Oy* (“Satakunnan”) un *Satamedia Oy* (“Satamedia”). *Tietosuovajalvautettu* (datos aizsardzības ombuds) bija lūdzis Somijas valsts tiesām aizliegt šo datu ievākšanu un izpaušanu. *Satakunnan* un *Satamedia* apgalvoja, ka minēto datu apstrāde tiek veikta tikai žurnālistikas vajadzībām.

127. Spriedums sākās ar tūlītēju atziņu, ka lieta attiecas uz personas datiem direktīvas 2. panta a) punkta izpratnē un ka attiecīgā

56 — Sprieduma 26. punkts; mans izcēlums.

57 — [Šo secinājumu] 135. un nākamajos punktos iztirzāju iespēju, ka datora “search” (meklēšanas) funkcijas izmantošana tomēr varētu tikt uzskatīta par ietvertu jēdzienā “daļēji automātiska apstrāde”.

darbība bija “personas datu apstrāde” tā paša normatīvā akta 2. panta b) punkta izpratnē, un tika secināts, ka *Satakunnan* darbības ietilpa minētās direktīvas 3. panta 1. punktā esošajā “personas datu apstrādes” definīcijā⁵⁸. Pēc tam Tiesa izpētīja direktīvas 3. panta 2. punktā noteiktos izņēmumus un secināja, ka tie lietā nebija piemērojami, turpinājumā pievēršoties direktīvas 9. panta interpretēšanai attiecībā uz personas datu apstrādi tikai un vienīgi žurnālistikas mērķiem.

— ir personas datu, kuri ir reģistrēti kartotēkā vai kurus ir paredzēts reģistrēt kartotēkā, apstrāde”⁶⁰. Saskaņā ar šo argumentāciju viņa nonāca pie secinājuma, ka lietā aplūkotās darbības ietilpa Direktīvas 95/46 3. panta 1. punktā.

129. Šis vērtējums lidzinās manis šajā lietā veiktajam.

128. Savukārt ģenerālvokāte Kokote [*Kokott*] gan noskaidroja, vai strīdīgās darbības ietilpa Direktīvas 95/46 3. panta 1. punkta burtiskajā redakcijā⁵⁹. Viņa šā jautājuma būtību noskaidroja lai arī kodolīgi, tomēr ļoti skaidri šādiem vārdiem: “Visdrīzāk iesniedzējieties minētie datu apstrādes pasākumi tika veikti vismaz daļēji ar automatizētiem līdzekļiem, katrā ziņā, ja neaplūko datu tālāku nodošanu *CD-ROM* veidā. Nav papildus jāizskaidro [datu] tālāka nodošana ar automatizētiem līdzekļiem, jo nodokļu datu publicēšana drukātā veidā jau ir kartotēka un priekšnoteikums šādu datu tālākai nodošanai un ar īsziņu dienesta starpniecību ir ieskatīšanās kartotēkā. Tādēļ visas minētās darbības — ieskaitot datu tālāku nodošanu *CD-ROM* veidā

130. Es vēlos arī īsumā minēt lietu *Nikolaou*/Komisija⁶¹, kura, ja vien nemaldos, ir vienīgā lieta par Regulas Nr. 45/2001 3. pantu. Tā attiecās uz informācijas saistībā ar kādu noteikumu izmeklēšanu, kurā bija iesaistīts agrākais Revīzijas tiesas loceklis, nopļūdi presē. Pirmās instances tiesa vienīgi izvērtēja Regulas Nr. 45/2001 3. panta 1. punkta redakciju, “personas datu” un “apstrādes” definīcijas 2. panta attiecīgi a) un b) punktā, kā arī jautājumu par to, kas ir likumīga apstrāde minētās regulas 5. panta izpratnē. Tomēr nevienā brīdī tā *neizvērtēja* 3. panta 2. punktu.

58 — Sprieduma 35.–37. punkts.

59 — Viņas secinājumu lietā *Satakunnan Markkinapörssi* un *Satamedia* 33.–35. punkts.

60 — Viņas secinājumu 34. punkts.

61 — Pirmās instances tiesas 2007. gada 12. septembra spriedums lietā T-259/03 *Nikolaou*/Komisija (Krajumā nav publicēts).

131. Nedomāju, ka kāda no iepriekš minētajām lietām būtu nepārvarams šķērslis manis piedāvātajai Regulas Nr. 45/2001 3. panta 2. punkta interpretācijai.

kas ietver apstrādi automatiskā vai pusautomatiskā ceļā vai ar kuru to saglabā (vai mēģina saglabāt) kopā ar citiem kādā datu bāzē, ietilptu Direktīvas 95/46 3. panta 1. punkta piemērošanas jomā. Tādēļ kopš tā brīža tas atrastos minēto direktīvu transponējušā valsts tiesiskā regulējuma aizsardzībā.

c) Citas iebildes

132. Neraugoties uz iepriekš minēto, turpinājumā izvērtēšu divas iebildes, kuras iespējami varētu tikt izteiktas pret manis ieņemto nostāju.

133. Pirmkārt, iedomāsimies, ka kāds lūdz un saņem dokumentu no kādas Kopienas iestādes bez vajadzības pamatot savu vēlmi saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 6. panta 1. punktu. Pieņemsim, ka attiecīgā persona, izmantojot modernās tehnoloģijas, ieskenē dokumentu un iegūto elektronisko versiju automatiski vai pusautomatiski apstrādā, piemēram, lai ar elektroniskā pasta sūtījumu nosūtītu visām personām, kuru vārdi ir norādīti dokumentā. Vai šādi netiktu apiets Regulas Nr. 45/2001 stingrais datu aizsardzības regulējums?

135. Otrkārt, ir vispārzināms, ka daudzu veidu programmatūrās meklēšanas funkciju ("search") var izmantot, lai atrastu un iegūtu informāciju ar noteiktu kritēriju palīdzību. Turklāt arvien biežāk informāciju saglabā elektroniski. Tādēļ minēto funkciju ir ierasts izmantot, lai atrastu un iegūtu kādu konkrētu dokumentu, piekļuve kuram ir lūgta saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001 un kurā nejausi ietverti tādi personas dati kā sanāksmes dalībnieku vārdi. Vai šī darbība nav arī tādu personas datu, "kuri ietilpst reģistrācijas sistēmā vai paredzēti iekļaušanai tajā", "apstrāde, ko neveic automatiski", vai pat "personas datu [...] daļēji automatiska apstrāde"?

134. Es tā neuzskatu. Dokuments tika *iegūts* saskaņā ar normām par piekļuvi dokumentiem. Tomēr ikviens turpmāks tā *lietojums*,

136. Lai atbildētu uz šo divkārtšo iebildi, vadišos — jo uzskatu, ka tā jādara — no pieņēmuma, ka dažādu sanāksmju protokoli mēdz tikt saglabāti vai klasificēti kopīgi; ka šāda

saglabāšana var tikt īstenota elektroniski; un ka ir visnotaļ iespējams, ka persona, kurai uzticēts uzdevums atbildēt uz saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001 izteiktu pieprasījumu, pieprasītā dokumenta atrašanai izmanto datora funkciju “search”.

137. Būtībā uz pirmo iebildes daļu atbildams, ka attiecīgā “reģistrācijas sistēma” nav “strukturēts personas datu kopums, kas ir pieejams pēc īpašiem kritērijiem” atbilstoši Regulas Nr. 45/2001 2. panta c) punkta definīcijai. Patiesībā tiek saglabāti katras sanāksmes protokoli, nevis tajos nejauši ietvertie sanāksmju dalībnieku dati.

138. Iepriekš minēto piemēru var salīdzināt ar reģistrācijas sistēmu, kurā ir Kopējās lauksaimniecības politikas subsīdiu maksājumu lūgumu dokumenti par kārtējo kalendāro gadu. Šajā pēdējā gadījumā, lai arī tiek saglabāts “katrs dokuments”, pieprasījuma iesniedzēja vārdu nevar nekādā ziņā uzskatīt par “nejaušu”. Skaidrs, ka minēto lūgumu apstrādes atvieglošanai programmatūra tiktu konfigurēta tādējādi, lai “meklēšana pēc vārda” (“search by name”) kļūtu par viegli izpildāmu (un bieži lietotu) darbību.

139. Turpretim, strādājot pie lūguma pieklūt dokumentiem, [to] meklēšanas darbība parasti tiek veikta, izmantojot vairākus meklēšanas kritērijus kā, piemēram, “[datums] sanāksme”, “komiteja Nr. [atsauces numurs]” u.tml., kam nav nekā kopīga ar tādiem personas datiem kā sanāksmes dalībnieku vārdi. Personas dati paši par sevi netiks izmantoti kā parastās meklēšanas kritērijs. Tādēļ secināms, ka tā ir dokumentu, nevis datu apstrāde.

140. Atzīstu, ka sistemātiska meklēšanas funkcijas izmantošana, lai iegūtu visu to sanāksmju protokolus, kurās piedalījās X persona, radītu delikātus jautājumus. Varētu argumentēt, ka šajā pēdējā gadījumā joprojām tiek apstrādāti drīzāk protokoli nekā personas dati un ka darbība netika veikta ar “strukturētu personas datu kopumu” Regulas Nr. 45/2001 2. panta c) punkta izpratnē. Vienlaikus nav šaubu, ka meklēšana it īpaši būtu “darbības ar personas datiem” un tādējādi apstrāde atbilstoši Regulas Nr. 45/2001 2. panta b) punkta definīcijai. Minētās meklēšanas jēga būtu identificēt un izsekot X personas dalību sanāksmēs.

141. Ņemot vērā Regulas Nr. 45/2001 uzdevumus un mērķi, man šķiet, ka šajā posmā uzmanības centrs būtu pietiekami nobīdījies no protokola uz apstrādājamiem personas datiem, lai piemērotu Regulu Nr. 45/2001. Visu to

sanāksmju, kurās piedalījās X persona, protokolu pieprasījums pat gadījumā, ja tas izteikts, pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001, to izpētot sīkāk, ir lūgums apstrādāt informāciju par X personu, jo tiek izmantota funkcija meklēšanai pēc vārda, lai apkopotu visu noteikta veida informāciju, kas attiecas konkrēti uz minēto individu. Šāda veida lūgums patiesībā ir slēpts informācijas pieprasījums par X personu un tās darbību, nevis tādu dokumentu pieprasījums, kuros šī persona minēta nejauši. Tādēļ tā būtu jāapstrādā atbilstoši tās īstajai dabai, proti, kā lūgums, kas ietver personas datu apstrādi⁶².

noteica, ka allaž, kad apstrāde ir automātiska vai pusautomātiska, to regulē tiesību normas par datu aizsardzību un [datu] saglabāšanas veids zaudē nozīmi. Tādēļ tagad jāpievēršas iebildes otrajai daļai: jautājumam par to, vai vienkārša meklēšanas funkcijas izmantošana vien ir "personas datu [...] daļēji automātiska apstrāde".

142. Tomēr meklēšanas funkcijas izmantošana datorā, lai atrastu kādu pieprasīto dokumentu saskaņā ar Regulu par piekļuvi dokumentiem, parasti nav "personas datu [...], kuri ietilpst reģistrācijas sistēmā vai paredzēti iekļaušanai tajā", "apstrāde, ko neveic automātiski".

144. Man šķiet, ka atbilde rodama apstākli, ka meklēšanas funkcija vienīgi atdarina to, ko, lai arī krietni vien darbietilpīgāk, var paveikt manuāli, gluži tāpat kā ar elektrisku urbjmašīnu var izurbt caurumu ātrāk un prasmīgāk nekā ar rokas urbi⁶³. Cilvēka iejaukšanās ir vajadzīga, pirmkārt, lai izlasītu un analizētu dokumenta pieprasījumu, un novērtētu, piemēram, vai tas ir slepens dokuments Regulas Nr. 1049/2001 9. panta izpratnē. Apstrādātājam noteikti nāksies izmantot prātu, lai noteiktu sākotnējos meklēšanas kritērijus un vajadzības gadījumā tos noteikt no jauna. Pēc dokumenta atrašanas atkal nāks iztikt bez tehnikas, lai iepazītos ar dokumentu un noteiktu, vai jānodrošina piekļuve pilnam dokumentam vai piemērojams kāds no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta izņēmumiem, un vajadzības gadījumā noteiktu, kā nodrošināt piekļuvi pārējām dokumenta daļām saskaņā ar minētās regulas 4. panta 6. punktu.

143. Tomēr joprojām grūtības sagādā viens apstāklis, jo spriedumā lietā *Lindqvist* Tiesa

62 — Skat. šo secinājumu turpinājumā 158.–166. punktu. Par laimi, šajā lietā nav jāizpēta tik sarežģīts gadījums, pat ja šķiet, ka *Bavarian Lager* patiesībā vēlējas noskaidrot, kurš piedalījies 1996. gada oktobra sanāksmē.

63 — [Piezīme attiecas uz spāņu valodas redakciju].

145. Tādējādi, izvērtējot lūgumu piekļūt dokumentiem, amatpersonai, kura ar to nodarbojas, ir jāizlemj, vai un cik lielā mērā jāizmanto meklēšanas funkcija, kā arī jānosaka meklēšanas nosacījums vai nosacījumi. Cilvēka smadzenes joprojām riko tehniku, gluži tāpat kā meistars turpina apieties ar rokas urbi aizstājušo elektrisko urbmašīnu.

jēdzienu definīcijas, un, piemērojot šo pašu principu, arī automatiskas vai pusautomātiskas apstrādes jēdziens 3. panta 2. punkta izpratnē būtu jāinterpretē pēc iespējas plaši.

146. Manuprāt, tāda darbību secība kā šeit aprakstītā, kurā cilvēka faktoram ir tik nozīmīga loma un tas *saglabā kontroli visā procesa laikā*, nebūtu uzskatāma par “personas datu [...] daļēji automatisku apstrādi” Regulas Nr. 45/2001 3. panta 2. punkta izpratnē⁶⁴. It īpaši minēto secību var nošķirt no timekļa vietu augšupielādes, kā tas bija lietā *Lindqvist*, kurā *kāda darbības daļa* ir pēc dabas automatizēta.

148. Mana atbilde ir divējāda.

147. Atzīstu, ka varētu apgalvot, ka Regulā Nr. 45/2001 Kopienų likumdevējs vēlējās nodrošināt pēc iespējas plašāku tvērumu, kā par to liecina 2. panta attiecīgi a) un b) punktā ietvertās “personas datu” un “apstrādes”

149. Pirmkārt, noteikt Kopienų tiesību normas piemērošanas jomu nav tas pats, kas noteikt minētajā jomā interpretējamo jēdzienu nozīmi. Otrkārt, minētā tik plašā Regulas Nr. 45/2001 piemērošanas jomas interpretācija Regulas Nr. 1049/2001 iedarbību samazina nepieļaujamā apmērā. Ievērojama daļa dokumentu tā vai citādi ietver vārdu vai citu personas datu norādes. Regulas Nr. 45/2001 preambulas piecpadsmitajā apsvērumā Kopienų likumdevējam nosakot, ka “piekļuvi dokumentiem, *to skaitā nosacījumus attiecībā uz piekļuvi dokumentiem, kas satur personas datus*, [mans izcēlums] reglamentēt noteikumi, kas pieņemti, pamatojoties uz [EKL] 255. pantu, kura darbības jomā ietilpst [LES] V un VI sadaļa [tādējādi pašreiz Regula Nr. 1049/2001]”, man šķiet, ka tas ir “jātur pie vārda”.

⁶⁴ — Apzināti nepievēros jautājumam, vai būtu iespējams ar mākslīga intelekta (“MI”) palīdzību aizstāt kādu no pašreiz manuāli veiktajām funkcijām, to vairākumu vai pat tās visas. Un no tā, kas Tiesai ir darīts zināms, faktiskie apstākļi atbilst šeit aprakstītajiem. Turklāt šķiet mazticams, ka Regulas Nr. 1049/2001 sagatavošanas laikā Kopienų likumdevējam prātā būtu bijis MI potenciāls.

150. Īsumā sakot, joprojām uzskatu, ka Tiesai būtu jāinterpretē Regulas Nr. 45/2001 3. panta 2. punkts tādējādi, ka tajā tiek noteikti *apstākļi*, kuros regulu piemēro (“personas datu pilnīgi vai daļēji automātiska apstrāde un apstrāde, ko neveic automātiski, kuri ietilpst reģistrācijas sistēmā vai paredzēti iekļaušanai tajā”). Minētajai personas datu apstrādei, ko veic Kopienas iestādes, saskaņā ar iepriekš minētās regulas 3. panta 1. punktu tā ir piemērojama tiktāl, ciktāl tā “notiek, pildot darbības, kas pilnībā vai daļēji ietilpst Kopienas tiesību aktu darbības jomā”. Minēto regulu *nepiemēro* citos apstākļos, kurus regulē citas piemērojamās tiesību normas, un konkrēti lūguma pieklūt Kopienas iestāžu dokumentiem gadījumā — Regula Nr. 1049/2001.

2) Šādas abu regulu saskaņošanas sekas

151. Pirmkārt, pievērsīsim uzmanību vairākiem konkrētās lietas faktiem, lai pareizāk virzītu pārdomas, kuras izklāstīšu. Lūgums ir izteikts ar mērķi saņemt konkrētu dokumentu, proti, kādas sanāksmes pilnu protokolu. Turklāt lūgums ir izteikts, pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001, kuras 6. pantā ir īpaši

noteikts, ka pieteikuma iesniedzējam nav pienākuma savu lūgumu pamatot.

152. Tā kā, saņemot lūgumu, Kopienas iestāde pamanīs, ka lūgtais dokuments ietver personas datus, tai jānovērtē, no vienas puses, vai ar minēto datu izpaušanu tiktu aizskarta datu subjekta privātā dzīve un neaizskaramība, jo Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzēts aizsargāt tiesības uz privāto dzīvi atbilstoši ECPAK noteiktajam; gadījumā, ja izpaušana ir, izmantojot ECPAK terminoloģiju, iejaukšanās, tad nāktos novērtēt, vai šis aizskārums ir pamatots saskaņā ar ECPAK 8. panta 2. punkta parametriem⁶⁵.

153. Šajā sakarā uzskatu, ka Pirmās instances tiesa kļūdījās, nosakot, ka 1996. gada oktobra sanāksmes dalībnieku vārdu paziņošana trešām personām nebija potenciāla iejaukšanās privātajā dzīvē. Jēdzienu “iejaukšanās” ECT

65 — Šo kārtību ievēro Eiropas Cilvēktiesību tiesa (turpmāk tekstā — “ECT”); skat., piemēram, tās 2000. gada 16. februāra spriedumu lietā *Amann* pret Šveici (prasība Nr. 27798/95, *Recueil des arrêts et décisions* 2000-II, 65. punkts) un 2000. gada 4. maija spriedumu lietā *Rotaru* pret Rumāniju (prasība Nr. 28341/95, *Recueil des arrêts et décisions* 2000-II, 65. punkts), un kurai šī Tiesa pielāgojas, izvērtējot cilvēktiesību pārkāpumus; skat. iepriekš jau minēto spriedumu apvienotajās lietās *Österreichischer Rundfunk* u.c., 73.–90. punkts.

interpretē ļoti plaši⁶⁶. Man šķiet, ka principā vārds identificē personas, un tādēļ tā paziņošana, pat saistībā ar darba attiecībām, ir potenciāla iejaukšanās privātajā dzīvē⁶⁷.

Manuprāt, pietiktu vien ierastajā kārtībā pārbaudīt iejaukšanās privātajā dzīvē pamatotību atbilstoši ECPAK 8. panta 2. punktā noteiktajiem kritērijiem, proti, pasākuma likumīgums, pasākuma vajadzība demokrātiskā sabiedrībā un tā samērīgums ar izvirzītajiem mērķiem, lai secinātu, ka potenciālā iejaukšanās ir pamatota. Rikojoties šādi, turklāt tiktu ļauts Kopienas tiesu lēmumu par šajā tiesvedībā aplūkotajām cilvēktiesībām saskaņot ar ECT judikatūru un metodiku, kas, ievērojot pēdējās no minētajām tiesām spriedumu lietā *Bosphorus*⁶⁸, ir ne vien vēlama, bet būtiska.

154. Tādējādi bija jānoskaidro, vai minētā potenciālā iejaukšanās konkrētajā veidā un konkrētajos apstākļos var tikt pamatota.

66 — Skat., piemēram, ECT 1990. gada 24. aprīļa spriedumu lietā *Huvig* pret Franciju (*Recueil des arrêts et décisions*, A sērija, Nr. 176-B, 8. un 25. punkts), 1992. gada 16. decembra spriedumu lietā *Niemietz* pret Vāciju (*Recueil des arrêts et décisions*, A sērija, Nr. 251-B, 29. punkts) un 2003. gada 28. aprīļa spriedumu lietā *Peck* pret Apvienoto Karalisti (prasība Nr. 44647/98, *Recueil des arrêts et décisions*, 2003 I, 57. punkts).

67 — Par vārdu aizsardzību ECT skat. 1994. gada 22. februāra spriedumu lietā *Burghartz* pret Šveici (A sērija, Nr. 280-B, 28. lpp., 24. punkts), 1994. gada 25. novembra spriedumu lietā *Štjerna* pret Somiju (A sērija, Nr. 299-A, 60. lpp., 37. punkts), 2007. gada 11. septembra spriedumu lietā *Bulgakov* pret Ukrainu (prasība Nr. 59894/00, 43. punkts un tajā minētā judikatūra). Kopienas tiesībās attiecībā uz vārdiem skat. it īpaši ģenerālvokāta Džeikobsa [*Jacobs*] secinājumus lietā *C-168/91 Konstantinidis* (1993. gada 30. marta spriedums, *Recueil*, I-1191. lpp., 40. punkts), kuros teikts: "Personas tiesības uz savu vārdu ir pamattiesības vārda vispilnīgākajā nozīmē. Galu galā, kas mēs esam bez mūsu vārda? Mūsu vārds ir tas, kas mūs nošķir no pārējās cilvēces. Mūsu vārds ir tas, kas mums ļauj sajūst identitāti, cieņu un pašcieņu. Atņemt kādam viņa likumīgo vārdu ir vislielākais pazemojums, kā to apliecina represīvo sodu režīmu ierastā prakse, kuros ieslodzītā vārds tiek aizstāts ar numuru. Konstantinidisa [*Konstantinidis*] gadījumā viņa dabisko tiesību aizskārums, ja viņam vārda "Christos" vietā jādzīvo ar vārdu "Hrēstos", ir jo īpaši smags; tādējādi ne vien tiek slēpta viņa etniskā izcelsme, jo "Hrēstos" nedz izskatās, nedz izklausās esam grieķu vārds un tam ir mazliet slāviska pieskaņa, bet arī tiek aizskartas viņa reliģiskās jūtas, jo tiek iznīcinātas viņa vārda kristiešu vārda iezīmes. Tiesas sēdē Konstantinidiss norādīja, ka viņa vārds viņam ticis dots viņa dzimšanas dienas dēļ (25. decembris), un grieķiski par "Kristos" [*Christos*] tiek saukts kristīgās, nevis "hrestīgās" ticības aizsācējs. Skat. arī 2003. gada 2. oktobra spriedumu lietā *C-148/02 Garcia Avello* (*Recueil*, I-11613. lpp., 25. punkts), 2008. gada 14. oktobra spriedumu lietā *C-353/06 Grunkin un Paul* (Krājums, I-7639. lpp., 22. un nākamie punkti) un manus secinājumus minētajā lietā, kā arī ģenerālvokāta Džeikobsa secinājumus lietā *C-96/04 Standesamt Stadt Niebüll* (2006. gada 27. aprīļa spriedums, Krājums, I-3561. lpp.).

155. Ar Pirmās instances tiesas kļūdu, tai uzskatot, ka neesot bijusi potenciāla iejaukšanās tiesībās uz privāto dzīvi⁶⁹, būtu pietiekami, lai lūgtu atcelt spriedumu, tomēr abu regulu saskaņošanas problēma paliktu neatrisināta. Tādēļ atļaujot turpinājumā novērsties no lietas faktiskajiem apstākļiem, lai jautājumu iztirzātu vispārīgi.

68 — ECT 2005. gada 30. jūnija spriedums lietā *Bosphorus Hava Yolları Turizm ve Ticaret Anonim Şirketi* pret Īriju (prasība Nr. 45036/98, *Recueil des arrêts et décisions* 2005-VI, it īpaši 159.–165. punkts).

69 — Sīkāk to iztirzāju turpinājumā šo secinājumu 206.–210. punktā.

156. Atgriezāties sākumpunktā.

minētās regulas izņēmums. Savukārt b) hipotēzes gadījumā jānoskaidro, kas tieši tiek lūgts.

157. Turpinājumā lūkošu izklāstīt, kādas ir galvenās mērauklas, pēc kurām jāizvērtē Kopenas iestādei iesniegts dokumenta lūgums, lai atbildētu uz jautājumu, vai šai pēdējai ir jāizpauž vai jāpaziņo personas dati.

a) Problēmas izvērtējums no vispārīgāka aspekta

159. Faktiski b) hipotēzē jāizšķir divas dokumentu apakšgrupas: pirmā, kuru saukšu par "b-1", kurai pieder parasti dokumenti, kuros ietverta *nejauša norāde* uz personas datiem, un kuru gadījumā dokumenta sastādīšanas nolūkam ir maz kas kopīgs ar personas datiem kā tādiem, kā, piemēram, saņaksmes protokols. Šo dokumentu jēga ir saglabāt informāciju, kurā personas datiem kā tādiem nav gandrīz nekādas nozīmes. Otrajā apakšgrupā, kuru dēvēšu par "b-2", dokumenti galvenokārt ietver *lielu daudzumu personas datu*, piemēram, personu sarakstu ar to aprakstu. "b-2" apakšgrupas dokumentu jēga ir tieši apkopot attiecīgos personas datus.

158. Saņemot dokumentu pieprasījumu, Kopenas iestādei vispirms nāktos noskaidrot, vai lūgums attiecas uz dokumentiem, kuri neietver personas datus (a) hipotēze), vai dokumenti, kuri ietver šāda veida datus (b) hipotēze)⁷⁰. A) hipotēze nerada nekādus sarežģījumus, jo iestādei dokuments jānosūta iesniedzējam, tieši piemērojot Regulu Nr. 1049/2001, ja vien nav piemērojams otrs

160. Līdzko Kopenas iestāde būs noskaidrojusi lūgtā dokumenta saturu, tai pēc tam būtu jāsāk lūguma klasificēšana. "b-1" apakšgrupas gadījumā lūgums jāuzskata vienkārši par lūgumu pieklūt publiskiem dokumentiem, savukārt "b-2" apakšgrupas gadījumā lūgums, lai arī iespējami izteikts kā lūgums

70 — Tiesas 2008. gada 1. jūlija spriedumā apvienotajās lietās C-39/05 P un C-52/05 P Zviedrija un *Turco*/Padome u.c. (Krajums, I-4723. lpp., 33. un nākamie punkti) Tiesa arī sāk ar aicinājumu Padomei noskaidrot dokumenta, kura izpaušana tiek lūgta, patieso dabu: minētajā lietā — noskaidrot, vai lūgtais dokuments patiešām attiecas uz juridisko atziņumu (skat. it īpaši minētā sprieduma 38. punktu).

pieklūt publiskiem dokumentiem saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001, tomēr patiesībā ir “slēpts” lūgums izpaust personas datus, jo, ņemot vērā dokumentu saturu, tā mērķis ir pieklūt personas datiem. Ievērojot gaužām plašo jēdziena “dokuments” definīciju Regulas Nr. 1049/2001 3. panta a) punktā, slēptam vai netiešam datu lūgumam Regulas Nr. 45/2001 izpratnē ir ļoti viegli krietni līdzināties “dokumentu” pieprasījumam Regulas Nr. 1049/2001 izpratnē^{71 72}. Tādēļ patiešām pastāv reāla iespēja, ka šāda veida sajaukšana sākotnēji notiek.

ir vispārīgā tiesību norma par piekļuvi dokumentiem. Turklāt šis apakšgrupas lūgums neietilpst Regulas Nr. 45/2001 3. panta 2. punkta piemērošanas jomā, jo nav nedz datu automātiska vai pusautomātiska apstrāde, nedz paredzēts reģistrācijas sistēmai⁷³. Gluži pretēji, tas būtu ar “b-2” apakšgrupu, jo tās jēgas, proti, personas datu saglabāšanas dēļ tā ietilpst Regulas Nr. 45/2001 piemērošanas jomā saskaņā ar tās 3. panta 2. punktu.

161. Trešais solis šajā procesā izriet tieši no veiktās klasifikācijas, jo ir jānosaka piemērojamais tiesiskais regulējums. “b-1” gadījumā būtu jāpiemēro Regula Nr. 1049/2001, jo tā

162. Ceturtais solis būtu noskaidrot, ņemot vērā šo vērtējumu, vai lūgums ir vai nav jāpamato. Skaidrs, ka “b-1” apakšgrupas dokumentu lūgumi saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 6. panta 1. punkta pēdējo teikumu nav nekādi jāpamato. Turpretim “b-2” apakšgrupas dokumentu pieprasījumos saskaņā ar Regulas Nr. 45/2001 8. panta b) punktu jāpierāda datu nosūtīšanas vajadzība.

71 — Šo secinājumu 140. un 141. punktā esmu aplūkojusi izņēmuma gadījumā, kad katrs dokuments, atsevišķi ņemot, ietver tikai nejašu norādi uz personas datiem, tomēr konkrēti personas dati tiek izmantoti īpaši kā meklēšanas kritērijs, lai atrastu un apkopotu visus tos ietverošos dokumentus. Lūgums pieklūt virknei dokumentu, kuriem “meklēšanas kritērijs” pēc savas dabas ir personas dati (piemēram, vārds), visai iespējams, izrādīsies esam slēpts personas datu lūgums. Tādēļ tas būtu jāpielīdzina “b-2” apakšgrupas lūgumam un atbilstoši jāapstrādā.

72 — Skat. šo secinājumu 176. punktā norādītos dokumentu piemērus. Jāatgādina, ka EDAU ir izdevis neoficiālas vadlinijas, ar kurām paredzēts palīdzēt iestādēm “kontrolēt” robežu starp datu aizsardzību un piekļuvi dokumentiem. Skat. EDAU timekla vietā izvietoto *Public access to documents and data protection*, (<http://www.edps.europa.eu/EDPSWEB/edps/Home/EDPS/Publications/Papers>).

73 — Par Direktīvas 95/46 3. pantu, kas ir vienāds ar Regulas Nr. 45/2001 3. pantu, skat. Dammann, U., Simitis, S., *EG-Datenschutzrichtlinie - Kommentar*, Badenbādene: Nomos, 1997, 121. lpp.; arī Ehmann, E., Helfrich, M., *EG-Datenschutzrichtlinie Kurzkommentar*, Ķelne: izd. Dr. Otto Schmidt, 1999, 92. lpp.

163. Piektkārt, katras no izvērtētajām apakšgrupām gadījumā atšķirīga būs arī kārtība, kas ievērojama dokumentu izpaušanā.

10. pants; un, piektkārt, 18. pantā Kopienas iestādei ir noteikts pienākums datu subjektu informēt par iespēju iebilst pret apstrādi, izņemot gadījumus, kas paredzēti 5. panta b), c) un d) punktā.

164. Tādējādi "b-1" veida dokumentu gadījumā būs jāievēro Regulā Nr. 1049/2001 noteiktā kārtība; tomēr, tā kā tie ietver arī personas datus, piesardzīgi jāveic arīdzan ECPAK 8. pantā paredzētā pārbaude, lai novērtētu, vai pilnīga piekļuve dokumentam, to necenzējot, būtu jāliedz, ievērojot, ka ar šādu neierobežotu izpaušanu varētu tikt pārkāpta attiecīgo datu subjekta neaizskaramība; šīs pārbaudes vajadzība izriet no minētās Regulas par piekļuvi dokumentiem 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta, kurā paredzēts pienākums respektēt datu subjekta privāto dzīvi un neaizskaramību.

166. Visbeidzot, rodas jautājums par sekām attiecībā uz izpaušanu. "b-1" apakšgrupas dokumenti parasti ir jānosūta pieteikuma iesniedzējam un, ja uz kādu daļu attiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā noteiktais izņēmums, jānosūta dokumenta saisinātā redakcija saskaņā ar tā paša panta 6. punktu, un šī izpaušana būtu *erga omnes*. "b-2" apakšgrupas dokumentu gadījumā izpaušanu var veikt tikai katrā atsevišķā gadījumā un tā nav *erga omnes*, jo personas datus izpauž tikai pieteikuma iesniedzējam, kurš pienācīgi pamatojis savu lūgumu.

165. Savukārt saistībā ar "b-2" apakšgrupai atbilstošo dokumentu lūgumiem pilnībā jāievēro Regulā Nr. 45/2001 paredzētā kārtība; no tā izriet vairākas sekas: pirmkārt, apstrādei jābūt "likumīgai" tās 5. panta izpratnē; otrkārt, pieteikuma iesniedzējam jāpamato sava interese saskaņā ar 8. pantu; treškārt, saskaņā ar 9. pantu vajadzības gadījumā var būt piemērojami noteikumi par lūgumiem, ko izsaka trešās valstis vai starptautiskas organizācijas, kas nav Kopienas organizācijas; ceturtkārt, ja dati ir sensitīvi, būtu īpaši jāņem vērā

b) Sekas

167. Attiecībā uz parastajiem dokumentiem, kas piederīgi "b-1" apakšgrupai, iestādēm jāpilda tiesību normas par privātās dzīves neaizskaramības aizsardzību un jāvērs īeinteresēto personu uzmanība uz minētajām

normām. Lūguma pieklūt šāda veida dokumentam dēļ parasti tas tiek izpausts pilnībā, šādi istenojot pārskatāmības principu.

168. Tomēr attiecībā uz “b-1” dokumentos nejauši norādītajiem personas datiem iestādēm kā galvenais princips jāturpina piemērot ECPAK 8. pants, lai pārliecinātos, vai neraugoties uz visu, ir jāpiemēro Regulas par piekļuvi dokumentiem 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā noteiktais izņēmums un tādējādi jānodrošina tikai daļēja piekļuve saskaņā ar tā paša 4. panta 6. punktu. Dokumenta izpaušana neatkarīgi no tā, vai tajā ir vai nav ietverti personas dati, tādā gadījumā būs *erga omnes* tādējādi, ka iestāde nevarēs iebilst pret minētā dokumenta nodošanu citu pieteikuma iesniedzēju rīcībā.

169. Sekas attiecībā uz dokumentiem, kuri galvenokārt ietver personas datus (“b-2” dokumenti), ir krietni vien atšķirīgas. Attiecībā uz šādiem lūgumiem stingri jāievēro Regulā Nr. 45/2001 aprakstītā kārtība, un tikai un vienīgi jāpilda tajā burtiski noteiktais. Nekādā gadījumā izpaušanai nebūs *erga omnes* iedarbība.

170. Īsumā sakot, risinājums tādām problēmām kā pārsūdzētajā spriedumā radītā ir rodams, iestādēm nodrošinoties ar sistēmu, lai pareizi identificētu šos lūgumus, proti, tos, kuri attiecas uz “b-1” apakšgrupas dokumentiem, atšķirtu no tiem, ar kuriem patiesībā tiek lūgots pēc “b-2” apakšgrupai atbilstošajiem dokumentiem. Tikai gadījumā, ja Kopienas iestādes ir spējīgas noteikt, kurai no minētajām apakšgrupām pieder lūgumā pieprasītie dokumenti, tās zinās, kā pienācīgi rīkoties pēc konkrētajā gadījumā piemērojamā tiesiskā regulējuma.

c) Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta pareiza interpretācija

171. Kā savā apelācijas sūdzībā norāda Komisija, 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā noteiktais izņēmums ietver divus elementus, nevis vienu.

172. Izņēmuma pirmajā daļā paredzēta personas privātās dzīves un neaizskaramības vispārīga aizsardzība, tādējādi, ka pat parasta “b-1” veida dokumenta gadījumā allaž jāpārbauda, vai personas neaizskaramībai nodarītais kaitējums var būt tik liels, ka attiecīgā dokumenta *pilnīga* izpaušana ir

atsakāma. Šajos gadījumos pārskatāmības princips tiek ievērots, nodrošinot šā dokumenta *daļēju* izpaušanu saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punktu. Tomēr vairākumā gadījumu izpaušana ir pilnīga.

aizsardzību, proti, Regulu Nr. 45/2001, nevis atbilstoši Regulā Nr. 1049/2001 paredzētajam pārskatāmības regulējumam.

173. Izņēmuma otrā daļa kļūst aktuāla tikai tad, ja Kopienas iestāde, klasificējot lūgumu, konstatē, ka patiesībā tas ir Regulas Nr. 45/2001 3. panta 2. punkta piemērošanas jomā ietilpstošs pieteikums, proti, attiecas uz piekļuvi "b-2" apakšgrupas dokumentiem, kuri pēc definīcijas ietver reģistrācijas sistēmās esošus vai iekļaušanai tajos paredzētus personas datus⁷⁴. Šajā gadījumā Kopienas iestādei lūgums būs jāapstrādā saskaņā ar Kopienas tiesisko regulējumu par personas datu

174. Tādējādi, isumā sakot, gluži kā Azimova zinātniskā paradoksa risinājumā, nav nekādas pretrunas, jo lūgums apstrādāt dokumentus, kuri ietver personas datus, nekādā gadījumā nebūtu saskaņā ar noteikumiem par piekļuvi dokumentiem izteikts lūgums iepazīties ar dokumentu, kas skar "politiku, darbību un lēmumus", kas ietilpst Kopienas iestāžu kompetencē.

d) Šis interpretācijas *modus operandi*, ņemot vērā trīs piemērus

74 — Dokumenta pieprasījums tikai retu reizi varētu būt viegli sajaukams ar "personas datu pilnīgi vai daļēji automatisku apstrādi" (abi Regulas Nr. 45/2001 piemērošanas jomas pirmie elementi saskaņā ar tās 3. panta 2. punktu). Izņēmumu no šā vispārīgā noteikuma jau esmu iztirzājusi 140. un 141. punktā. Tomēr pamatjautājums, kuru parasti nāktos uzdot ikvienai iestādei, ir: "Vai lūgums attiecas uz dokumentiem, kas ietver "tādu personas datu [...], kuri ietilpst reģistrācijas sistēmā vai paredzēti iekļaušanai tajā", "apstrādi, ko neveic automatiski", tādējādi, ka tam piemērojams Regulas Nr. 45/2001 3. panta 2. punkts un tas jāapstrādā atbilstoši datu aizsardzības noteikumiem, nevis noteikumiem par piekļuvi dokumentiem?" Ja atbilde uz minēto jautājumu ir noliedzoša, piemērojama ir tikai Regula par piekļuvi dokumentiem.

175. Ar iepriekš izklāstītajām pārdomām Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta interpretācija tiek formulēta manāmi atšķirīgi no tās, kuru veikusi Pirmās instances tiesas un kuru savā apelācijas sūdzībā apstrīd Komisija. Ņemot vērā iespējamo manas interpretācijas nopelšanu par teorētisku, piedāvāju savu viedokļa pamatotību apliecināt ar trīs piemēriem, kuriem nevar pārnest piederību akadēmisko hipotēžu jomai.

176. Izmantošu trīs tādu dokumentu piemērus, kurus, visnotaļ iespējams, var sagatavot jebkura no Kopienas iestādēm. Pirmais no tiem, kuru dēvēšu par “X dokumentu”, ir kādas sanāksmes protokols par kādu Savienības kompetencē ietilpstošas jomas jautājumu. Otrais (“Y dokuments”) ir lietas materiāli, kas noformēti dienesta izmeklēšanā par apgalvotu seksuālu uzmākšanos kādā minēto Kopienas iestāžu dienestā, kuros īpaši vārdā minēti divi ierēdņi. Visbeidzot, trešais dokuments (“Z dokuments”) ietver kādas iestādes noteikta dienesta darbinieku sarakstu un personiska rakstura informāciju par katru no tiem.

177. Nav šaubu, ka visi trīs ir dokumenti šā vārda vispārīgajā nozīmē. X dokuments skaidri attiecas uz kādas Kopienas iestādes “politiku, darbību un lēmumiem”; to pašu var teikt par Y dokumentu, jo veids, kādā Kopienas iestādes risina lietas par apgalvotu seksuālo uzmākšanos, ir sabiedrības interesēm atbilstošs jautājums. Tādējādi gan X dokuments, gan Y dokuments jāuzskata par dokumentiem Regulas Nr. 1049/2001 3. panta a) punkta izpratnē. Lai arī piekļuvi Z dokumentam varētu lūgt saskaņā ar šīs pašas regulas 6. panta 1. punktu, vērtējot pamatīgāk, izrādītos, ka tas patiesībā ir lūgums veikt reģistrācijas sistēmā esošu personas datu apstrādi, kas kā tāds ietilptu Regulas Nr. 45/2001 3. panta 2. punkta piemērošanas jomā.

178. Jautājums ir par to, kā apstrādāt katru attiecīgā X, Y un Z dokumenta pieprasījumu.

179. Lūgums piekļūt X dokumentam būs jāapstrādā saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001, un attiecīgajai iestādei nāksies veikt 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzēto pārbaudi saistībā ar ECPAK 8. pantu; nekonstatējot nekādu reālu iejaukšanos personu [privātās dzīves] neaizskaramībā⁷⁵, dokuments tiks izpausts pilnībā, *erga omnes*.

180. Arī Y dokumenta pieprasījums principā būs jāapstrādā saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001; tomēr, ņemot vērā seksuālās uzmākšanās lietas materiālos minēto personu privātās dzīves neaizskaramības acimredzamo problēmu, tiks piemērots 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais izņēmums, un iestādei nāksies Y dokumentu izpaust cenzētā redakcijā saskaņā ar 4. panta 6. punktu, šādi ievērojot gan abu iesaistīto ierēdņu privātās dzīves neaizskaramību, gan pārskatāmības principu. Izpaušanai arī būs *erga omnes* iedarbība.

75 — Protams, teorētiski notiek iejaukšanās saskaņā ar ECPAK 8. panta 1. punktu, tomēr, ievērojot tā pašā panta 2. punktu, to nav grūti pamatot: skat. šo secinājumu 152.–154. punktu un 208.–212. punktu.

181. Turpretim lūgums pieklūt Z dokumentam būs jāapstrādā saskaņā ar Regulu Nr. 45/2001, ievērojot, ka tas acīmredzami ietilpst personas datus ietverošā reģistrācijas sistēmā. Tādēļ tā izpaušana varēs tikt veikta tikai likumīgu iemeslu dēļ un būs individuāla, proti, tā tiks veikta tikai pieteikuma iesniedzējam, nevis *erga omnes*.

182. Ceru, ka ar šiem trijiem piemēriem esmu skaidri izskaidrojusi, kā jāsaprot abu šajā lietā aplūkoto regulu darbība.

3) Rezultāts

183. Ievērojot iepriekš izklāstītos paskaidrojumus, uzskatu, ka esmu pierādījusi, ka pārsūdzētajā spriedumā Pirmās instances tiesas veiktā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta interpretācija ir kļūdaina.

184. Manuprāt, Pirmās instances tiesa kļūdaini neņēma pietiekami vērā 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta daļu, kurā norādīts uz vajadzību ievērot Kopienu tiesību aktus par personas datu aizsardzību. Kā apgalvo

Komisija un Padome, minētā kļūda tai lika virzīties uz argumentāciju, kuras iznākumā pamattiesības uz datu aizsardzību tika pilnībā upurētas par labu pārskatāmībai. Patiesībā no abu strīdā aplūkoto regulu pareizas interpretācijas secināms, ka šādu pretrunu nav.

185. Turklāt tā kļūdījās arī, uzskatot, ka piecu 1996. gada oktobra sanāksmes dalībnieku, kuri pret izpaušanu iebilda vai ar kuriem Komisijai neizdevās sazināties, vārdu izpaušana neesot potenciāla iejaukšanās viņu tiesībās uz privāto dzīvi ECPAK 8. panta 1. punkta izpratnē, tādējādi neveicot ECPAK 8. panta 2. punktā paredzēto iejaukšanās pamatojuma pārbaudi.

186. Tādēļ mans vērtējums, lai arī pamatots ar argumentiem, kuri krietni vien atšķiras no Komisijas un Padomes izvirzītajiem, apstiprina to viedokli, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta interpretācija bijusi nepareiza. Tomēr, lai arī Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta interpretāciju, ko veica Pirmās instances tiesa, nopeļu arī es, to daru atšķirīgu apsvērumu dēļ; tādēļ nepiekritu, ka Tiesai, izskatot šo apelācijas sūdzību, vajadzētu izdarīt, pēc minēto iestāžu domām, izdarāmos secinājumus.

187. Atbilstoši pastāvīgai judikatūrai, lai arī kāda Pirmās instances tiesas sprieduma juridiskajā pamatojumā rodams Kopienas tiesību pārkāpums, ja tās nolēmums ir pamatots ar citu juridisku pamatojumu, apelācijas sūdzība jānoraida⁷⁶.

188. *Bavarian Lager* atkārtotajā lūgumā pieprasītais dokuments, proti, 1996. gada oktobra sanāksmes protokola pilns teksts ietvēra personas datu nejaušu norādi. Konkrēti, tajā bija norādīti minētajā sanāksmē piedalījušos personu vārdi, kā tas mēdz būt šāda veida protokolos. Turklāt netiek apstrīdēts, ka tie attiecās uz Kopienas iestādes “politiku, darbību un lēmumiem”.

189. Manuprāt, *Bavarian Lager* lūgums, to pienācīgi izvērtējot, nebija slēpts personas datu lūgums. Ar to tika pieprasīts oficiāls parasts dokuments, kas atbilst “b-1” apakšgrupai un ļoti līdzinās manā piemērā minētajam X dokumentam.

76 — 1992. gada 9. jūnija spriedums lietā C-30/91 P *Lestelle*/Komisija (*Recueil*, I-3755. lpp., 28. punkts), 2000. gada 13. jūlija spriedums lietā C-210/98 P *Salzgitter*/Komisija (*Recueil*, I-5843. lpp., 58. punkts), 2002. gada 10. decembra spriedums lietā C-312/00 P Komisija/*Camar* un *Tico* (*Recueil*, I-11355. lpp., 57. punkts), 2004. gada 28. oktobra spriedums lietā C-164/01 P *G. van den Berg*/Padome un Komisija (Krājums, I-10225. lpp., 95. punkts), 2004. gada 2. decembra spriedums lietā C-226/03 P *José Martí Peix*/Komisija (Krājums, I-11421. lpp., 29. punkts) un 2006. gada 21. septembra spriedums lietā C-167/04 P *JCB Service*/Komisija (Krājums, I-8935. lpp., 186. punkts).

190. Tas arī neietvēra “personas datu pilnīgi vai daļēji automātisku apstrādi”, nedz “personas datu [...], kuri ietilpst reģistrācijas sistēmā vai paredzēti iekļaušanai tajā”, “apstrādi, ko neveic automātiski”. Tādējādi tas nedz ietilpa Regulas Nr. 45/2001 3. panta 2. punkta piemērošanas jomā, nedz lika ievērot minētajā regulā noteikto kārtību un tiesību normas. Tādējādi lūgums bija jāapstrādā, tikai un vienīgi pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001.

191. Tādēļ Komisijai saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu bija jānoskaidro, vai iepazīšanās ar minēto dokumentu “var kaitēt [...] personu privātajai dzīvei un neaizskaramībai, jo īpaši saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem par personas datu aizsardzību”.

192. Lai iepazīšanās ar kādas sanāksmes protokolu, kurā norādīti tās dalībnieku vārdi, būtu potenciāla iejaukšanās tiesībās uz privāto dzīvi saskaņā ar ECPAK 8. panta 1. punktu, tās apstākļi, proti, uzņēmēju apvienības pārstāvju oficiāla sanāksme, kurā tie pārstāvēja savus darba devējus un tādējādi galu galā piedalījās tikai un vienīgi profesionālā statusā, apvienojumā ar pārskatāmības principu, pietiekami nodrošināja šādas iejaukšanās pamatojumu saskaņā ar ECPAK 8. panta 2. punktu.

193. Tā kā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā noteiktais izpaušanas izņēmums neistenojās, Komisija nebija tiesīga nodrošināt vienīgi cenzēto [redīgēto] sanāksmes protokola redakciju saskaņā ar minētās regulas 4. panta 6. punktu. Tai bija pienākums izpaust pilnu redakciju. Tādēļ apstrīdētais lēmums, ar kuru tika atteikta izpaušana pilnībā, bija nelikumīgs.

194. Tādējādi šajā lietā pietiktu vien vērst uzmanību uz Pirmās instances tiesas argumentācijā esošajām kļūdām tiesību piemērošanā, tomēr nedz apmierinot apelācijas sūdzību, nedz atceļot spriedumu, jo Komisijas atteikuma lēmums visādā ziņā būtu atceļams.

B — *Par trešo apelācijas pamatu*

195. Ar trešo apelācijas pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīdētajam spriedumam piedēvē kļūdu tiesību piemērošanā, interpretējot izņēmumu saistībā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzēto izmeklēšanas mērķu aizsardzību.

196. Kopsavilkumā — Komisija uzskata, ka pārsūdzētā sprieduma interpretācijā neesot ņemta vērā vajadzība, lai Kopienas iestāde noteiktos apstākļos nodrošinātu konfidencialitāti personām, kuras tai sniedz informāciju saistībā ar tās izmeklēšanas darbībām; bez minētajām tiesībām ar konfidencialitāti apslēpt savus informācijas avotus tai draud iespēja zaudēt svarīgu instrumentu savu pārbažu un izmeklēšanu veikšanai.

197. Komisijai nepiekrītu.

198. Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja nevienā brīdī nenorāda uz laika aspektu, lai arī tas ir viens no Pirmās instances tiesas galvenajiem argumentiem, lai izslēgtu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētā izņēmuma piemērojamību lietā⁷⁷.

199. Tādējādi Komisija neapstrīd, ka šajā lietā lūgumi piekļūt dokumentiem tika iesniegti, kad izmeklēšana procedūrā saistībā ar [valsts] pienākumu neizpildi pret Apvienoto Karalisti jau bija izbeigta un tādējādi nebija nedz

⁷⁷ — Skat. pārsūdzētā sprieduma 149. punktu.

notiekošas, nedz nesen pabeigtas izmeklēšanas⁷⁸. Šajos apstākļos nav saprotams, kādā ziņā 1996. gada oktobra sanāksmes dalībnieku saraksta vārdu paziņošana varēja apdraudēt izmeklēšanu, jo tā jau bija izbeigta. Komisija nav izvirzījusi nevienu pārliecinošu argumentu, kas spētu atspēkot pārsūdzētā sprieduma pamatojumu.

savas kompetences jomās. Tomēr atbilstoši pārskatāmības principam Komisijai šīs personas ir pienācīgi jāinformē, ka viņu dalība jebkurā konkrētā sanāksmē tiks publiskota tiklīdz, ciktāl tiek izpausti dokumenti saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001. Tā nevar pamatoties uz pieņemtu "konfidencialitātes prezumpciju", uz kuru savā apelācijas sūdzībā norāda Komisija, lai nekad neatklātu to vārdus.

200. Otrkārt, lai arī saprotot apsvērumus, kuri mudina Komisiju izmantot konsultācijas un informāciju, ko tai var sniegt trešās personas, to starpā jāizšķir vismaz divas kategorijas. No vienas puses, ir kaut kā nodēvējamie "ārējie sadarbības partneri", kurus Komisija nereti izmanto vispārīgam atbalstam profesionāla rakstura sanāksmēs. Tie veido visplašāko informācijas avotu kategoriju, jo Komisija mēdz rīkot šāda veida sanāksmes visās

201. No otras puses, apzinos Komisijas kā iestādes, kurai jāveic izmeklēšana deliktātās lietās, izjusto vajadzību spēt izmantot cita veida informāciju, kuru parasti var iegūt tikai no personām, kuras dēvēsim par "informatoriem", kuru gatavība sadarboties ar Kopienas iestādi tiek nodrošināta tikai un vienīgi ar anonimitāti. Tādēļ jāpieņem, ka noteiktos ļoti īpašos apstākļos ir jāatzīst tiesības nodrošināt noteiktiem informatoriem minēto aizsardzību; labākais šo īpašo apstākļu piemērs rodams bēdīgi slavenajā lietā *Adams/ Komisija*⁷⁹. Tomēr šīs tiesības var izmantot tikai ļoti īpašos ārkārtēju gadījumu faktiskajos apstākļos, un tādēļ Komisijai jāpierāda šis

78 — Lai arī jau 1997. gada martā *Bavarian Lager* mēģināja iegūt Komisijas argumentēto atzinumu pirms procedūras par no Līguma izrietošo pienākumu neizpildi izbeigšanas 1997. gada vasarā, šis izmeklēšanas dokumentus tā lūdza tikai 1998. gada maijā. Saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001 izteiktais lūgums pieklūt minētajiem dokumentiem, kuru Komisija noraidīja šīs lietas pamatā esošajā lēmumā, tika iesniegts 2003. gada 5. decembrī (sākotnējais pieprasījums) un 2004. gada 9. februārī (atkārtotais pieprasījums). Tobrīd procedūra atbilstoši EKL 226. pantam bija slēgta jau sešus gadus (pilnu faktu izklāstu skat. šo secinājumu 41.–51. punktā). Dokumenti saistībā ar notiekošo izmeklēšanu, kurā joprojām nav pieņemts lēmums, ir aizsargāti atsevišķi saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punktu.

79 — 1985. gada 7. novembra spriedums lietā 145/83 *Adams/ Komisija* (*Recueil*, 3539. lpp.).

ārkārtīgums katrā konkrētajā gadījumā, kad tā uz tām pamatojas⁸⁰.

C — *Pirmā un otrā pamata alternatīvs risinājums*

202. Tomēr tās strīdā ar *Bavarian Lager* Komisiju konsultēt aicināto personu stāvoklis nebūt neatbilst šādiem iespējamiem ārkārtas apstākļiem. Tā bija viena no sanāksmēm, kuras minētā iestāde mēdz rīkot, istenojot savas pilnvaras, it īpaši pret dalībvalstīm vērstās pienākumu neizpildes procedūrās. Turklāt sanākšana bija nevis ar sūdzības iesniedzēju (*Bavarian Lager*), bet gan citu starpā ar alus nozares Kopienas mēroga sabiedriskās domas ietekmēšanas grupas pārstāvjiem (*CBMC*). *Bavarian Lager* pat bija lūgusi, lai tiktu uzaiicināta piedalīties minētajā sanāksmē, tomēr tās lūgums netika apmierināts, un tas pilnībā pamatoja tās ziņkārību noskaidrot dalībnieku vārdus.

203. Īsumā sakot, Pirmās instances tiesas argumentācijā nekonstatēja nevienu kļūdu tiesību piemērošanā un tādēļ ierosināto trešo apelācijas pamatu noraidīt.

80 — Dānijas valdība arī atbalsta saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešo ievilkumu paredzētā pierādīšanas pienākuma maiņu tādējādi, ka Komisijai nāktos pierādīt vajadzību neizpaust kādu dokumentu vai vārdu. Minēto ierosinājumu atbalstu.

204. Principā jau esmu izklāstījusi savu atbalstu Regulas Nr. 1049/2001 un Regulas Nr. 45/2001 interpretācijai, kas ir saskanīgāka par Pirmās instances tiesas veikto. Tomēr gadījumam, ja Tiesa izvēlētos apelācijas sūdzību par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu iztīrīt atbilstoši Pirmās instances tiesas spriedumā un apelācijas sūdzībā noteiktajiem parametriem, turpinājumā īsumā un pakārtoti izklāstīšu vairākas pārdomas par to, kā izspriest šo apelācijas lietu.

205. Tomēr vēlos uzsvērt, ka manis īsumā izklāstīto alternatīvo risinājumu neatbalstu.

206. Pirmkārt, joprojām pieņemu, ka Pirmās instances tiesa ir kļūduļusies, nosprieždama, ka potenciāla iejaukšanās pret savu vārdu izpaušanu iebildušo 1996. gada oktobra sanāksmes dalībnieku privātajā dzīvē ECPAK 8. panta 1. punkta izpratnē neesot notikusi, jo to vienkārša izpaušana kādai trešai personai varēja ietekmēt minēto personu privāto dzīvi, ņemot vērā, ka tā ir *erga omnes*. Tādēļ Pirmās instances tiesas spriedumā ir kļūda tiesību piemērošanā; tomēr šai Tiesai būtu jāizspriež lieta pēc būtības, jo tās rīcībā ir spriešanai vajadzīgā informācija.

207. Otrkārt, apelācijas sūdzības vērtējumā atbilstoši Komisijas formulētajam par pamatu jāņem Regulas Nr. 1049/2001 6. pants, kurā Kopienas iestāžu publisku dokumentu lūdzējs tiek atbrīvots no pienākuma norādīt sava lūguma pamatojumu.

208. Treškārt, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā Komisijai ir noteikts pienākums katrā konkrētā gadījumā novērtēt, vai tai iesniegtais lūgums reāli un droši zināmi apdraud privātās dzīves neaizskaramību; tādējādi tiek iedarbināts ECPAK 8. panta 1. punktā paredzētais pamattiesību uz privātās dzīves aizsardzību mehānisms.

209. Manuprāt, 1996. gada oktobra sanāksmes dalībnieku vārdu izpaušana arī ir potenciāla iejaukšanās šīs pēdējās tiesību normas izpratnē⁸¹.

210. Pieņemot, ka tā ir potenciāla iejaukšanās, pēc tam nākas veikt tās pamatojuma pārbaudi saskaņā ar ECPAK 8. panta 2. punktu, uz kuru jau esmu norādījis iepriekš⁸². Man nav ne mazāko šaubu, ka šajā gadījumā ir izpildīti visi trīs nosacījumi.

81 — Skat. šo secinājumu 153. punktu.

82 — Skat. šo secinājumu 154. punktu.

211. Tādējādi Regulā Nr. 1049/2001 ir nodrošināts minēto vārdu izpaušanas lūgumam šīs lietas apstākļos vajadzīgais *likumīgais segums*; *Bavarian Lager* lūguma konkrētā mērķa legītimitāte arī nemazina tā likumīgumu saskaņā ar ECPAK 8. panta 2. punktu, jo minētais uzņēmums ar savu sūdzību bija aizsācis pret Apvienoto Karalisti vērsto pirmstiesas procedūru par pienākumu neizpildi un tam bija liegts piedalīties sanāksmē. Lai arī pilnīgi droši nevar apgalvot, ka tā mērķi bija legītīmi, nevar arī pieņemt, ka tie būtu bijuši nelegītīmi.

212. Tie paši principi, kuri ir tiesiskā regulējuma par piekļuvi dokumentiem pamatā, ļauj izpildīt ECPAK 8. panta 2. punktā paredzētās pārbaudes trešo nosacījumu, jo, šķiet, nav daudz lietu, kas *demokrātiskā sabiedrībā* būtu *vajadzīgākas* par pārskatāmību un lēmumu pieņemšanas procesu tuvināšanu pilsoņiem.

213. Visbeidzot, izpaužot kādā darījumā sanāksmē pārstāvju statusā piedalījušos personu vārdus, iejaukšanās viņu privātajā dzīvē ir gaužām minimāla. Manuprāt, tā ir gluži *samērīga* kā līdzeklis izvīrītā mērķa sasniegšanai, un tādējādi ir izpildīts ECPAK 8. panta 2. punktā paredzētās pārbaudes trešais nosacījums.

214. Tādējādi šīs pārbaudes loģisks iznākums būtu bijis, ka potenciālā iejaukšanās, izmantojot ECPAK 8. panta 2. punkta terminoloģiju, bija pamatota un samērīga, un tādēļ Komisijai būtu bijis jāizpauž pat to dalībnieku vārdi, kuri bija iebilduši pret dalībnieku saraksta izpaušanu. Ievērojot, ka tā šādi nebija rīkojusies, Komisijas lēmums, kurā tika liegta pilnīga piekļuve sanāksmes protokolam, bija jāatceļ.

215. Ceturtkārt, pēc tam, kad lūgums piekļūt dokumentiem būtu šādi apstrādāts, datu apstrāde būtu kļuvusi "likumīga" Regulas Nr. 45/2001 5. panta b) punkta izpratnē tādējādi, ka vairs nav vajadzīga datu subjekta piekrišana saskaņā ar tās pašas regulas 18. panta a) punktu. Pārbaude, vai Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā tiek noteikts, ka Kopienas iestādei jāliedz iepazīties ar pilnu dokumentu tā vietā, lai saskaņā ar tās 4. panta 6. punktu nodrošinātu tā cenzētu redakciju, pārtrauc Pirmās instances tiesas šajā jautājumā sniegtās argumentācijas riņķošanu, ko pamatoti nopeļ Apvienotās Karalistes valdība.

216. Tā vai citādi pat gadījumā, ja būtu vēlme atsaukties uz datu subjektu iebildes tiesībām saskaņā ar Regulas Nr. 45/2001 18. pantu tāpēc, ka minētās regulas 5. pants tiktu uzskatīts par nepiemērojamu, Komisija Pirmās

instances tiesā nav iesniegusi nevienu pierādījumu tam, ka datu subjekti būtu norādījuši "likumīgu pamatojumu, kurš saistīts ar [viņu] konkrēto stāvokli", kā tas pieprasīts iepriekš minētā 18. panta a) punktā. No jautājuma, kuru tiesas sēdē uzdevu Komisijas pārstāvjiem, secinu, ka minētā iestāde arī nav parūpējusies no personas datu subjektiem uzzināt kādu iebildes pamatojumu.

217. Regulas Nr. 45/2001 18. pantā paredzētās iebildes tiesības un tādējādi datu aizsardzība nav absolūtas tiesības, bet gan to izmantošanai vajadzīgs pamatojums, kas atbilstoši apstrādes atteikumu. Tādējādi iebilde pati par sevi vien nenozīmē, ka Kopienas iestādei datu subjekta atteikums būtu jāievēro; patiesībā tai, ņemot vērā lietas apstākļus, ir jāizsver datu subjekta norādītais iebildes pamatojums un interese [datus] publiskot⁸³. Tā kā nebija norādīts *neviens* pamatojums, Komisijai nebija *nekā*, ko saskaņā ar 18. pantu izvērt *attiecībā pret* pārskatāmības un pēc iespējas plašākas piekļuves dokumentiem sabiedrisko interesi, un tādēļ tai būtu vajadzējis izlemt par labu [datu] izpaušanai.

83 — Attiecībā uz Direktīvu 95/46 skat. iepriekš minēto Ehmann, E., Helfrich, M., 211. un 212. lpp. Šī atziņa šķiet esam attiecināma arī uz Regulu Nr. 45/2001. Skat. arī šo secinājumu iepriekš 37. zemsvītras piezīmē minēto judikatūru.

218. Tādējādi secinu, ka, ņemot vērā lietas apstākļus, Komisijai neatlika nekas cits kā vien nosūtīt pilnu dokumentu; tādēļ Pirmās instances tiesa lēmumu par atteikumu izpaust 1996. gada oktobra sanāksmes dalībnieku, tostarp pret savu datu izpaušanu iebildušo, vārdus, varēja tikai atcelt.

219. Īsumā sakot, pārsūdzētais spriedums ir pamatots ar nepareiziem argumentiem, kas ir kļūdaini no tiesību piemērošanas viedokļa. Tomēr, ņemot vērā šo secinājumu 187. punktā minēto judikatūru, apelācijas sūdzība jānoraida.

VIII — Par tiesāšanās izdevumiem

220. Savā apelācijas sūdzībā Komisija apstrīd arī Pirmās instances tiesas tai piespriesto pienākumu atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, jo uzskata, ka šī pēdējā lietā T-194/04 esot pieņēmusi tikai vienu *Bavarian Lager* iesniegtās prasības atcelt lēmumu pamatu, pārējos trīs pamatus atzīstot par nepieņemamiem. Turklāt [Komisija] uzskata, ka tās juridiskā nostāja strīdā esot bijusi balstīta uz spēkā esošā tiesiskā regulējuma pamatotu interpretāciju.

221. Komisija uzskata, ka pat gadījumā, ja tā zaudētu šajā apelācijas sūdzībā, tai būtu pieņemams atlīdzināt tikai pusi no tiesāšanās

izdevumiem, kuri *Bavarian Lager* radušies pirmajā instancē.

222. Tam nepiekritu.

223. Kas attiecas uz tiesāšanās izdevumiem pirmajā instancē, Komisija zaudēja strīdā, kurā tika izlemts minētās lietas pamatjautājums. Tādējādi, ņemot vērā Pirmās instances tiesas Reglamenta 87. panta 2. punkta vispārīgo noteikumu, ka tiesāšanās izdevumi jāatlīdzina lietas zaudētājam, ja vien otrs lietas dalībnieks to ir lūdzis, nedomāju, ka norādītie apsvērumi ļautu šajā konkrētajā lietā atkāpties no minētā principa.

224. No otras puses, tā kā Komisija, izpildot pārsūdzēto spriedumu, ir izpaudusi līdz tam neizpaustos vārdus, Komisijas iesniegtā apelācijas sūdzība atbilst sabiedrības interesēm, proti, lai tiktu noskaidrots jautājums par Regulas Nr. 45/2001 un Regulas Nr. 1049/2001 interpretācijas principu, nevis vērsta uz to, lai grozītu nolēmumu par lietas būtību, kurš katrā ziņā jau ir neatgriezenisks. Tādējādi apelācijas sūdzība praktiski ir prasība par jautājumu, kas ir jauns, tomēr interesē tikai Komisiju un ir būtisks un svarīgs tikai tai, jo *Bavarian Lager* vērsties tiesā mudinājušie iemesli jau ir zuduši.

225. Tādēļ ierosinu Tiesai atstāt spēkā lietā T-194/04 piespriesto pienākumu atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un Komisijai piespriest

atliedzināt apelācijas tiesvedībā radušos tiesāšanās izdevumus. Tiesāšanās izdevumu atliedzības pienākums saskaņā ar Reglamenta 69. panta 2. punktu jāpiespiež atbilstoši lietas iznākumam šajā Tiesā, un, manuprāt,

apelācijas sūdzība būtu jānoraida. Iepriekš izklāstīto apsvērumu dēļ uzskatu, ka būtu jāseko manam ierosinājumam jautājumā par tiesāšanās izdevumu piespiešanu, pat ja Tiesa neizspriestu lietu par labu Komisijai.

IX — Secinājumi

226. Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, ierosinu Tiesai:

- 1) noraidīt apelācijas sūdzību, ko Eiropas Komisija iesniegusi par Pirmās instances tiesas 2007. gada 8. novembra spriedumu lietā T-194/04 *Bavarian Lager*/Komisija;
- 2) piespriest Eiropas Komisijai atliedzināt *Bavarian Lager* tiesāšanās izdevumus apelācijas tiesvedībā un Pirmās instances tiesā;
- 3) Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītājs sedz savus tiesāšanās izdevumus pats;
- 4) Dānijas Karaliste, Somijas Republika, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, Zviedrijas Karaliste un Padome sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.